

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771 • Τηλ.: 210-7705370 <http://www.angelfire.com/hi/rovoliari>
Χρόνος 22ος • Αριθμός φύλλου 91 • Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2007

Πράσινες σκέψεις

Αν η όψη σου είναι πράσινη, μάλλον πάει να πει πως είσαι άρρωστος. Μα αν η Γη είναι πράσινη, πάει να πει πως ο πλανήτης μας είναι μια χαρά στην υγεία του.

Όταν η Γη είναι πράσινη, είναι γεμάτη βλάστηση. Αυτό σημαίνει ότι το έδαφος είναι γόνιμο, ότι υπάρχει άφθονο νερό, ότι ο αέρας είναι καθαρός, ότι τα ζώα έχουν μέρος για να μείνουν και τροφή για να φάνε.

Το σπουδαιότερο είναι πως όλοι μας μπορούμε να βοηθήσουμε για να είναι η Γη μας πράσινη. Είναι τόσο εύκολο. Μπορείς να φυτεύεις σπόρους, να τους ποτίζεις και να τους βλέπεις να φυτρώνουν και να μεγαλώνουν. Μπορείς να κάνεις οικονομία στο χαρτί για να κόβονται λιγότερα δέντρα για την παραγωγή του. Μπορείς να «υιοθετείς» δέντρα και φυτά και να φροντίζεις να ζουν καλά.

Και κάτι άλλο σπουδαίο για τα φυτά (και πιο πολύ για τα δέντρα). Αντιστέκονται στο φαινόμενο του θερμοκηπίου και μας δίνουν οξυγόνο, που δίχως αυτό δεν μπορούμε να ζήσουμε.

Η ενέργεια από τον ήλιο φτάνει στη Γη και εν συνεχεία ανακλίνεται στο διάστημα. Το διοξείδιο του άνθρακα και περί τα 30 άλλα αέρια θερμοκηπίου, δημιουργούν ένα στρώμα που δεσμεύει ηλιακή θερμότητα, υπερθερμαίνοντας τον πλανήτη.

Ο πλανήτης Γη φλέγεται. Η εικόνα του καμένου δάσους αψευδής μάρτυρας... Οι κλιματικές αλλαγές επιβάλλουν τη θωράκιση του χωριού μας και του πανέμορφου δάσους που το περιβάλλει. Ο εφησυχασμός και η ολιγωρία συνιστούν εγκληματική πράξη.

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας

Πραγματοποιήθηκε στο Ροβολιάρι, στις 18-8-2007, η ετήσια Γενική Συνέλευση των μελών του Συλλόγου με τα εξής θέματα ημερήσιας διάταξης:

1. Απολογισμός οικονομικών πεπραγμένων διαχειριστικής περιόδου 1/7/2006 μέχρι 18/8/2007.
2. Πεπραγμένα του Δ.Σ. του Συλλόγου 2ου εξαμήνου 2006 και 1ου εξαμήνου 2007.
3. Συζήτηση με θέμα την από 1η Μαρτίου 2007 επιστολή προς το Δ.Σ. του Συλλόγου τριάντα (30) ενεργών μελών του και
4. Προτάσεις μελών.

Στην αρχή της συνεδρίασης η ταμίας του Συλλόγου κ. **Παπαγιάννη Ελένη** παρουσίασε τα αποτελέσματα της οικονομικής διαχείρισης από 1/7/2006 έως 18/8/2007, τα οποία διαμορφώθηκαν ως εξής:

ΕΣΟΔΑ	
— Από προηγούμενο υπόλοιπο	3.245€
— Από συνδρομές και ενισχύσεις	7.892€
— Από δωρεά Δήμου Μακρακώμης	500€
— Από εκδρομές, ημερολόγια, λαχειοφόρο αγορά	1.766€
Σύνολο	13.403€

ΕΞΟΔΑ	
— Έκδοση εφημερίδας "Ρ.Ν."	1.985€
— Έκδοση ημερολογίων	500€

— Πλακόστρωση αυλής Ιερού Ναού Παναγίας	500€
— Αμοιβές ορχήστρας χορών του Συλλόγου	1.200€
— Λοιπά έξοδα	2.489€
Σύνολο	6.674€
Υπόλοιπο	6.729€

Στη συνέχεια ο κ. **Παντελής Ρίζος**, Πρόεδρος του Συλλόγου, μίλησε για τη δράση του Δ.Σ. του Συλλόγου κατά την περίοδο από 1/7/2006 μέχρι 18/8/2007.

Το λόγο πήρε κατόπιν ο γραμματέας του Συλλόγου κ. **Θωμάς Νέλλας**, ο οποίος ανέγνωσε την από 1/3/2007 επιστολή προς το Δ.Σ. τριάντα (30) ενεργών μελών του και απάντησε στα θέματα της εν λόγω επιστολής και κυρίως για τους λόγους μεταφοράς της έδρας του Συλλόγου από την Αθήνα στη γενέτειρά μας το **ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ**.

Τους λόγους μεταφοράς της έδρας ανέπτυξαν με πειστικά επιχειρήματα και οι: α) **Σπυροπούλου Λούλα**, αντιπρόεδρος του Συλλόγου και β) **Λιάνης Απόστολος**, έφορος του Δ.Σ.

Ακολουθώντας πήρε το λόγο ο κ. **Παπαθεοδώρου Κων/νος**, πρώην Πρόεδρος του Συλλόγου, ο οποίος μετά σθένους υποστήριξε την μη μεταφορά της έδρας του Συλλόγου στο Ροβολιάρι, για λόγους ιστορικούς.

Με ποιο σχεδιασμό και με ποια προληπτικά μέτρα ήμαστε έτοιμοι να αντιδράσουμε το περασμένο καλοκαίρι, το καλοκαίρι της πύρινης λαίλαπας, που κατέκαψε την Πελοπόννησο, την Εύβοια και την Πάρνηθα; Δυστυχώς δεν υπήρχε κανένα μέτρο και ευτυχώς που η τύχη ήταν με το μέρος μας. Έως πότε όμως;

Το νερό στη θέση Κεραμίδι

Υπάρχουν δύο πηγές στο Κεραμίδι, πολύ κοντά η μια στην άλλη. Η παροχή τους μετρήθηκε στα τέλη Οκτωβρίου.

Το αποτέλεσμα της μέτρησης έχει ως εξής: Η πρώτη πηγή σε 5 δευτερόλεπτα παρέχει 1,5 λίτρα νερό και η δεύτερη παρέχει την ίδια ποσότητα σε 9 δευτερόλεπτα.

Επιστρατεύουμε την πρακτική αριθμητική και έχουμε:

$$\begin{aligned} \text{α) Για την πρώτη πηγή:} \\ \text{Σε 5"} & \quad 1,5 \text{ λίτρα} \\ \text{σε 1 ώρα} & = 3.600" \quad \text{X;} \\ \text{X} & = 1,5 \frac{3.600}{5} = 1,5 \times 720 = 1.080 \text{ λ.} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{β) Για τη δεύτερη πηγή:} \\ \text{Σε 9"} & \quad 1,5 \text{ λίτρα} \\ \text{σε 3.600"} & \quad \text{X;} \\ \text{X} & = 1,5 \frac{3.600}{9} = 1,5 \times 400 = 600 \text{ λ.} \end{aligned}$$

Άρα σε 1 ώρα η παροχή των 2 πηγών είναι: $1.080 + 600 = 1.680$ λίτρα.

Σε 24 ώρες είναι $24 \times 1.680 = 40.320$ λίτρα ή 40,32 κ.μ. Το νερό αυτό την άνοιξη και το καλοκαίρι θα είναι πολύ περισσότερο, δοθέντος ότι η πιο πάνω μέτρηση έγινε σε συνθήκες μεγάλης ξηρασίας. **Το λόγο τώρα έχει ο κ. Δήμαρχος Μακρακώμης.** Με το νερό αυτό λύνεται οριστικά το πρόβλημα λειψυδρίας στον οικισμό «Άγιος Γεώργιος».

Θ.Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ

Η πίστωση για τη σύνταξη της μελέτης για το δρόμο Ροβολιάρι - Όρια νομού Καρδίτσας εγκρίθηκε. Η σχετική προκήρυξη είναι έτοιμη. Απομένει η δημοσίευσή της στον ημερήσιο τύπο. Εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας στον κ. Νομάρχη και ευχόμαστε όλα να κυλήσουν ομαλά στο μέλλον.

Το πράσινο είναι η ζωή μας. Χρειαζόμαστε πολύ πράσινο στον κόσμο μας. Ας αρχίσουμε να το προστατεύουμε και να το φυτεύουμε.

Και το νερό της τουαλέτας

Μάντεψε

Που χρησιμοποιείς περισσότερο πόσιμο νερό στο σπίτι σου; Α) Στο νεροχύτη. Β) Στο πότισμα. Γ) Στην τουαλέτα. Απάντηση Γ) Μπορεί να νομίζεις πως το νερό που τρέχει εκεί δεν είναι πόσιμο. Κι ωστόσο ήταν, πριν το χρησιμοποιήσεις.

Στην τουαλέτα; Μπορεί να σου φανεί παράξενο που μιλάμε για τουαλέτες και να σκεφτείς πως αυτές δεν έχουν καμία σχέση με τη σωτηρία της Γης. Και όμως, υπάρχει σχέση. Στις τουαλέτες χρησιμοποιούμε περισσότερο νερό από κάθε άλλο μέρος στο σπίτι μας. Μα πολύ από αυτό το νερό πηγαίνει χαμένο, γιατί οι περισσότερες τουαλέτες ξοδεύουν περισσότερο νερό από όσο χρειάζεται. Να κάτι απλό που μπορείς να το κάνεις κι εσύ, για να μην ξοδεύει άσκοπα νερό η τουαλέτα σου.

ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ

- Όσο και αν σου φαίνεται απίστευτο, το νερό που χύνεται στη λεκάνη της τουαλέτας, στην αρχή είναι πόσιμο!
- Πρώτα τρέχει μέσα στο καζανάκι. Όταν τραβήξεις την αλυσίδα ή πιέσεις το μοχλό, το νερό τρέχει μέσα στη λεκάνη για να την καθαρίσει και από εκεί πηγαίνει στον υπόνομο. Ύστερα το καζανάκι ξαναγεμίζει με καινούργιο νερό.
- Κάθε φορά που τραβάς το καζανάκι της τουαλέτας, ξοδεύεις περίπου 15-20 λίτρα νερό! Χωρίς να είναι απαραίτητο.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ

- Να κάτι που θα το διασκεδάσεις: Μπορείς να βάλεις κάποιο αντικείμενο μέσα στο καζανάκι της τουαλέτας, για να χωράει (και να ξοδεύει) λιγότερο νερό.
- Το καλύτερο γι' αυτή τη δουλειά είναι ένα μεγάλο πλαστικό δοχείο από γάλα ή χυμό.
- Πρώτα ξεκόλλησε από πάνω την ετικέτα.
- Ύστερα βάλε μέσα μερικά πετραδάκια για να γίνει πιο βαρύ. Γέμισέ το με νερό και κλείσε το με το καπάκι του. Αν είναι πολύ βαρύ, ίσως να χρειαστείς βοήθεια για να το σηκώσεις.
- Πες σε κάποιον μεγαλύτερό σου να ξεσκεπάσει το καζανάκι της τουαλέτας.
- Βάλε το δοχείο μέσα στο καζανάκι. Πρόσεξε να μην εμποδίζει το μοχλό ή την αλυσίδα με τα οποία λειτουργεί το καζανάκι.
- Έτσι κάθε φορά που τραβάς το καζανάκι, θα εξοικονομείς 3-6 λίτρα νερό. Τόσο το καλύτερο!

ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ

Βρες πώς λειτουργεί η τουαλέτα σας. Πες στους γονείς σου να ξεσκεπάσουν το καζανάκι. Ύστερα τράβηξέ το. Δες πώς σηκώνεται ο μοχλός και πώς κυλάει το νερό από το καζανάκι μέσα στη λεκάνη, για να καταλήξει στον υπόνομο. Ύστερα, κοίταξε πώς ξαναγεμίζει το καζανάκι με νερό για να είναι έτοιμο όταν θα χρειαστεί να το ξανατραβήξεις. Τι έξυπνη εφεύρεση!

Εισφορές για τον Άγιο Γεώργιο

— Λάμπου Βασιλική Δημητρίου στη μνήμη Γεωργίας Παναγιώτου	20
— Μίχου Ελένη Κων/νου στη μνήμη του συζύγου της Κων. Μίχου	50
— Ρίζος Παναγιώτης Κων/νου (ΗΠΑ)	50
— Ζωβοίλη Ολυμπία Σερ.	20
— Ρένα και Καλυψώ Γερογιάννη	30
— Οικογένεια (τέκνα-σύζυγος) στη μνήμη Σπύρου Κ. Γώγου	200
— Ρίζος Νικόλαος Κων/νου στη μνήμη Ιωάννη Κοτρωνιά (ΗΠΑ)	50\$
— Νέλλας Δημήτριος Θωμά	20
— Λιάπη Ελένη Αθανασίου	50
— Παναγιώτου Ελένη του Ηλία στη μνήμη της μητέρας της	50
— Ρίζος Ευάγγελος του Ηλία στη μνήμη της μητέρας του	100

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ
Τρίμηνη έκδοση
Ιδιοκτησία:
**Σύλλογος Ροβολιάρικών
Φθιώτιδας**
Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771
Τηλ.: 210-7705370
Α.Φ.Μ. 090085976
Δ.Ο.Υ. Αγ. Παρασκευής
Εκδότης: Παντελής Ρίζος
Σ. Σταθμός Λιανοκλαδίου 35100
τηλ. 22310-61577
Επιμέλεια έκδοσης:
Θωμάς Νέλλας
Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771
Τηλ. 210-7705370
...
Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου
Εκδόσεις - Γραφικές Τέχνες
Καρπούζη
Καρπούζης Αριστεία & Υιοί Ο.Ε.
Καρπούζη Αριστεία & Υιοί Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ίλιον 13121
Τηλ.-Fax.: 210-2619003
e-mail: karpouzi@otenet.gr
Κιν. 6972624492

**Η συνδρομή σου
είναι
δύναμή μας!**

**Στο εξής
να στέλνετε
τη συνδρομή σας
προς την εφημερίδα
στην παρακάτω
διεύθυνση:**
Παπαγιάννη Ελένη
Ευθυμίου
Θεσσαλίας 15
16342 Ηλιούπολη

ΤΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Λέγεται, όχι χωρίς λόγο, ότι αν κάποιος μέσα σε ένα καφενείο, ή κοινόχρηστο χώρο, φωνάξει τις λέξεις, στρατηγέ μου ή κ. πρόεδρε ή κ. γενικέ, όλοι ή σχεδόν όλοι θα σηκωθούν και θα πουν, τι θέλετε κύριε;

Αυτό σημαίνει ότι γέμισε ο χώρος μας από ανθρώπους με αυτούς τους τίτλους. Αυτό είναι αλήθεια. Στο μεν στρατό κάθε αξιωματικός που αποστρατεύεται έστω και συνταγματάρχης, που ξέρει ο κόσμος από εκεί και πάνω την ιεραρχία και πώς άλλωστε να τον πει, έτσι τον προσφωνεί με τη λέξη στρατηγέ που στο κάτω-κάτω δεν είναι κακό και ούτε φορούν διακριτικά για να παρεξηγηθεί.

Οι Έλληνες είμαστε αρχομανείς θέλουμε και προσπαθούμε με κάθε τρόπο να πάρουμε κάποιο αξίωμα ώστε να έχουμε πολυθρόνα και σφραγίδα. Αυτό υπήρχε ανέκαθεν από τότε που δεν υπήρχαν οικονομικά οφέλη όπως τώρα.

Σ' αυτό συνέβαλε με κάθε τρόπο και η κάθε σύζυγος γι' αυτό και η παροιμία "να με λένε υπουργίνα και ας ψοφάω από την πείνα".

Όμως επειδή οι νομοθετημένες θέσεις αυτών των αξιωμάτων είναι περιορισμένες σε αριθμό και συμβαίνει όσοι τις κατέχουν να μεριμνούν ώστε να μην τις αποχωρίζονται εύκολα οι φιλοδοξούντες προσπαθούν και δημιουργούν κόμματα, συλλόγους και σωματεία συνεπικουρούμενοι και από πλήθος συνήθως άλλων συνανθρώπων τους οι οποίοι ή τη βρίσκουν κοντά τους, ή έτσι δείχνουν ότι κάτι αξίζουν, ή οι περισσότεροι έχουν ιδέες και ιδανικά που πιστεύουν ότι μπορεί να πραγματοποιηθούν, τους ακολουθούν.

Η αλήθεια είναι σ' αυτές τις περιπτώσεις ότι αν υπάρχει λογική, κατανόηση, ενδιαφέρον για τα κοινά και προπαντός αγάπη τα αποτελέσματα είναι μάλλον ευνοϊκά, αρκεί να μην ισχύει αυτό που έλεγε κάποιος προϊστάμενος για τον υφιστάμενό του ο οποίος απέβλεπε όχι στο πως θα λειτουργούσε καλύτερα η υπηρεσία αλλά πως θα του πάρει τη θέση. Έλεγε λοιπόν: Επιθυμία κάθε υφισταμένου ο θάνατος του προϊσταμένου. Δεν θα επεκταθώ σε τέτοια παραδείγματα, είναι άλλωστε γνωστά.

Ετσι ενώ νομίζω ότι στην πολιτική λ.χ. αρκούν δύο, άντε τρία κόμματα για να λειτουργήσει καλά και σωστά η δημοκρατία αρκεί να θέλουν να συμβάλουν σ' αυτό γέμισε ο τόπος κομματίδια και κυρίως στις εκλογές υπάρχουν τόσα ψηφοδέλτια κομμάτων που σε κάνουν να λες, βρε μπας και χρειαζόμαστε πέρα από τα νοσοκομεία και τρελοκομεία.

Το μεγάλο κακό είναι ότι για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους, ενώ είναι ασήμαντη μειοψηφία και δεν υπολογίζονται, συνήθως, κάνουν δηλώσεις που είναι απραγματοποίητες και ασύμφορες μιας και όπως λέει η παροιμία, απ' έξω από το χορό πολλά τραγούδια λέμε, όπως κάποιος είπε κάποτε ότι η υπουργός των εξωτερικών της Αμερικής είναι ανεπιθύμητη στην Ελλάδα μη υπολογίζοντας αν μας συμφέρει αυτό και αν μπορεί να γίνει ή ακόμα πως σκέπτεται το 97% των άλλων πολιτών.

Επειτα είχε άδικο κάποιος ηλικιωμένος με εμπειρία σε τέτοια γεγονότα που είπε, είναι με τα καλά του ο άνθρωπος!! Δεν κοιτάζει να βάλει τάξη στον εαυτό του και να αφήσει να ασχοληθούν μ' αυτά εκείνοι που έχουν τα γένια και τα χτένια!!

Σε κάθε Νομό ή Δήμο τα προβλήματα είναι συγκεκριμένα και γνωστά, δεν νομίζω ότι χρειάζονται πέ-

ντε και πλέον συνδυασμοί για να τα ανακαλύψουν και να τα προγραμματίσουν ή ακόμα όσοι θέλουν θα μπορούν να υπάρχουν τέτοια και δεν συμπεριλαμβάνονται στα προγράμματα των δύο άντε τριών συνδυασμών να τα προτείνουν οι πολίτες που έχουν γνώμη, γνώσεις και εμπειρία να συμπεριληφθούν στα προγράμμά τους, όμως δεν το κάνουν διότι θέλουν οι ίδιοι να είναι υποψήφιοι για κατάληξη αξιωμάτων έστω και του προέδρου της μείζονος, της ελάσσονος ή και απλής μειοψηφίας.

Φταίνε οι ίδιοι; Για μένα όχι, εμείς φταίμε που βοηθούμε στην εκτροπή τέτοιων καταστάσεων, δεν λέμε την αλήθεια και πολλοί διασκεδάζουν με τέτοιες περιπτώσεις.

Αυτή η νοοτροπία συχνά παρατηρείται και στα χωριά. Δεν αρκεί που σ' αυτά έμειναν, τρεις και ο κούκος, που λέει η παροιμία, αλλά συχνά βλέπει κανείς, να υπάρχουν δύο σύλλογοι, για το προεδρικό όπου φθάνουν να γιορτάζουν τον προστάτη άγιο του χωριού τους δυο φορές, όπως συμβαίνει και με μερίδα συνανθρώπων μας που οικειοποιούνται τον τίτλο του αντιστασιακού και γιορτάζουν ξεχωριστά το γεγονός της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου. Δεν είναι άραγε φαινόμενα παρακμής!!

Τελευταία παρουσιάσθηκε και το φαινόμενο με τις ομάδες πρωτοβουλίας πολιτών.

Εδώ η δουλειά είναι για κλάματα και αμφιβάλλω αν και η πολιτεία γνωρίζει πόσες ομάδες είναι αυτού του είδους και από πόσα άτομα αποτελούνται. Πάντως πρόεδρο αυτοανακηρυγμένο έχουν και αυτές. Όλες φροντίζουν για το καλό μας χωρίς καν να μας ρωτήσουν αν συμφωνούμε με όσα λένε και πράττουν.

Κάποτε ήμουνα και εγώ σε μια τέτοια ομάδα, ίσως και να με έχουν γραμμένο ακόμα. Ήμασταν κάπου τριάντα άτομα, εκείνος που μας έγγραφε και υπογράψαμε γι' αυτό, αυτοανακηρύχθηκε πρόεδρος, δεν έγινε ποτέ καμία συνεδρίαση, μερικοί πέθαναν, τώρα δεν ξέρουμε πόσα μέλη είμαστε και όμως συχνά βλέπω στην τηλεόραση ή ακούω στο ραδιόφωνο να γίνονται ανακοινώσεις από τον πρόεδρο πρωτοβουλίας πολιτών για το τάδε θέμα.

Συχνά αυτές οι πρωτοβουλίες ή οι σύλλογοι κ.λ.π. αγωνιστικά μέτωπα, γεμίζουν την πόλη με μικρές ή μεγάλες αφίσες χωρίς να μας ρωτήσουν αν θέλουμε αυτές ή όχι και το χειρότερο είναι ότι ενώ περνά ο χρόνος για τον οποίο πρέπει να είναι κρεμασμένες στα κεντρικά σημεία της πόλης μας, μένουν εκεί κρεμασμένες μισοχαλασμένες ασχημίζουν την πόλη και εκείνοι που τις κρεμούν δεν νοιάζονται καθόλου να τις μαζέψουν να καθαρίσει ο τόπος, αλλά και ποιος πληρώνει αυτές τις δαπάνες;

Όμως εμείς οι Έλληνες μιλάμε και κρίνουμε όλους τους άλλους, βρίσκουμε τα λάθη και τις παραλείψεις τους και μόνο τον εαυτό μας και τα δικά μας σφάλματα όχι μόνο δεν βλέπουμε αλλά και δεν τα παραδεχόμαστε όταν άλλοι μας τα επισημάνουν. **Προκοπή όμως κατ' αυτόν τον τρόπο ασφαλώς δεν γίνεται.**

Γράφει ο Κώστας Γ. Μπούκας
Τ. Επιθεωρητής Εκπαίδευσης

Σκίτσο του Ηλία Μακρή.

ΩΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ Η βαλανιδιά

Του Ηλία Βενέζη

Ο Αντώνης ήταν βοσκός και ήταν δέκα χρονών όταν ο πόλεμος ήρθε, στα 1940, στην Ελλάδα. Ζούσε με τον πατέρα και με τον παππού του, βόσκοντας τα πρόβατά τους στα βουνά που ήταν πέρα απ’ τον Ασπρόπυργο. Για τις μεγάλες πολιτείες που άσπριζαν κάτω, τον Πειραιά και την Αθήνα, ήξερε πολύ λίγα πράγματα. Μία ή δυό φορές έτυχε να κατεβεί με τον πατέρα του κατά κεί, και αυτό που θυμόταν ήταν μονάχα τα πολλά καράβια του λιμανιού, το δάσος τα ξάρτια και ο μεγάλος θόρυβος. Πόσο όλα ήταν διαφορετικά και ήσυχα πάνω στους λόφους τους πέρα απ’ τον Ασπρόπυργο! Εκεί ήξερε σπιθαμή με σπιθαμή την καλή γη, που είχε πολύ χορτάρι και που τις νύχτες τα βήματά του πήγαιναν στα τυφλά όπου έπρεπε, σαν πλάσματα μοναχικά και βέβαια, μπροστά του πήγαινε το κοπάδι τους κι από πάνω του ήταν τα άστρα, φιλικά και εγκάρδια.

Τότε ο μεγάλος πόλεμος, αφού ταξίδεψε πολλές χώρες και πέρασε πολλά βουνά και πολλές κοιλάδες, ήρθε στην Ελλάδα, πήρε τον πατέρα του μικρού βοσκού απ’ τη γαλήνη των λόφων και τον έστειλε να σκοτώνει ανθρώπους.

Ο μικρός βοσκός πολύ απόρεσε. Ρωτούσε το γέρο παππού του για να μάθει σαν τι πράμα να ήταν αυτό, «ο πόλεμος».

Εκείνος του αποκρινόταν: — Θυμάσαι τότε που έπεσε πολύ νερό και πήρε τα πρόβατά μας και τα έπνιξε και πήρε μαζί του και ανθρώπους;

Ναι, το θυμόταν καλά. — Έτσι είναι ο πόλεμος. Κάθε τόσα χρόνια έρχεται το κακό, παίρνει νιούς ανθρώπους και κανέναν πια δεν ξέρει αν θα γυρίσουν.

Ο μικρός βοσκός τότε πολύ φοβήθηκε για τον πατέρα του. Μα ο γέροντας τον ησύχασε, λέγοντάς του ό,τι του ερχόταν. Έπειτα πάλι ο μικρός ρώτησε, επειδή δεν καταλάβαινε:

— Και πούθε παππούλη, έρχεται το κακό αυτό; Απ’ τον ουρανό πάνω;

— Όχι, παιδί μου. Απ’ τους ανθρώπους.

Ο μικρός βοσκός δεν καταλάβαινε πια τίποτα. Ήξερε για τη νεροποντή πως, σαν έρθει απ’ τα σύννεφα, οι άνθρωποι τρέχουν να φυλαχτούνε. Τι κάνουνε, λοιπόν, για τούτη την άλλη, τη μεγάλη νεροποντή, και πώς γίνεται να τη φέρνουν οι ίδιοι στη γη και τίποτα να μην κάνουν για να φυλαχτούν;

Κείνη την πρώτη μέρα του πολέμου, όταν τους άφησε κι έφυγε ο πατέρας του, ήταν πολλή λύπη πάνω στους λόφους του Ασπρόπυργου, και στα δέντρα, και στον γέροντα βοσκό, και στον εγγονό του. Νωρίς, αντίθετα με τη συνήθειά τους, μάζεψαν τα πρόβατά τους κάτω απ’ τη μεγάλη βαλανιδιά όπου ήταν και το πηγάδι με το βλογημένο νερό, τα πότισαν κι έμειναν να περιμένουν τη νύχτα.

— Τώρα πια, Αντωνάκη, είπε ο γέροντας, θα γυρίζεις το πιο πολύ μονάχος σου τα πρόβατα στο βουνό. Δεν πρέπει να φοβάσαι.

— Όχι, δε θα φοβάμαι, παππούλη. Εμένα γιατί να με πειράξουν;

— Ναι, εσένα γιατί να σε πειράξουν;

Λίγο σαματά έκαναν τα πρόβατα, λίγη δροσιά άρχισε να στέλνει η νύχτα, τα άστρα πια όλα είχαν βγει. Τότε το πρόσεξαν:

— Τήρα κατά κεί κάτω, παππούλη! είπε πρώτος ο μικρός βοσκός. Γιατί τα φώτα δεν ανάψαν στις μεγάλες πολιτείες;

Αλήθεια, γιατί δεν ανάψαν; αναρωτήθηκε παραξενεμένος και ο γέροντας.

— Εγώ λέω θα ’ναι από κείνο το κακό που είπες πώς φέρνουν, κάθε τόσα χρόνια, οι άνθρωποι.

— Μπορεί να ’ναι απ’ αυτό, συμφώνησε κι ο γέροντας. Όμως τις άλλες φορές δε γινόταν έτσι.

Έτσι θυμόταν σε τόσους πολέμους που είχε δει: Τα παλικάρια της χώρας φεύγανε στα μακρινά βουνά, στα σύνορα, κάθε τόσο έρχονταν τα μηνύματα, πότε για τον ένα, πότε για τον άλλον, πώς δε θα γύριζαν· όμως πίσω στις πολιτείες και στα χωριά όλα ήταν ήσυχα, μονάχα οι θρήνοι των απορραπισμένων, των παιδιών, των γυναικών και των μητέρων ήταν η νέα φωνή του καιρού.

— Μπορεί να ’ναι απ’ το «κακό» που οι πολιτείες είναι σκοτεινές, ξαναείπε ο γέροντας. Όμως γιατί;

Το μάθαινε σε λίγες ώρες, όταν η Μεγάλη Άρκτος άρχισε να χαμηλώνει. Άκουσαν πρώτα μια μακρινή βοή που ολοένα δυνάμωνε ώσπου πήρε έναν πιο βέβαιο τόνο. Ύστερα είδανε φωτεινές λωρίδες, που ξεκινούσαν απ’ τη γη, να ψάχνουν τον ουρανό, σαν κάτι να κυνηγούσαν. Κι ύστερα ήρθε το θαυμάσιο παιχνίδι: Ο ουρανός γέμισε από πράσινα και κόκκινα και χρυσά μικρά μπαλόνια που άναβαν ένα-ένα, μένανε κάμποση ώρα ακίνητα, κι ύστερα τα έπινε η νύχτα. Την ίδια στιγμή άρχισε και ο μακρινός θόρυβος απ’ τα βλήματα που σκάζανε γυρεύοντας να βρουν το εχτρικό αεροπλάνο. Λίγη ώρα πέρασε. Κι’ έπειτα μες στα μπαλόνια άναψε ένα πολύ δυνατό φως ακίνητο, μια μεγάλη φωτοβολίδα. Το λιμάνι φωτίστηκε σα να ήταν μέρα. Και τότε έγινε ησυχία τρομαχτική, σαν κάτι φοβερό να ετοιμαζόταν. Ώσπου ακούστηκε ο απίστευτος κρότος που έκαναν οι μπόμπες πέφτοντας από ψηλά. Το κοπάδι τα πρόβατα σάλειψε με βία από δυνατό κύμα ανέμου, ο κορμός της βαλανιδιάς σάλειψε, η γη σειστήκε.

— Τι είναι τούτο; είπε τρέμοντας ο μικρός βοσκός.

— Τι να είναι; είπε σιγά κι ο μεγάλος βοσκός, ενώ μαζεμένα γύρω τους τα πρόβατα βέλαζαν σπαραχτικά, σα να τα πήγαιναν να τα σφάξουν.

— Εγώ λέω πώς θα ’ναι «αυτό» είπε ο μικρός βοσκός, κι ήθελε να πει για την πλημμύρα του πολέμου.

— Αυτό θα ’ναι.

Σωπάσανε περιμένοντας ν’ ακούσουν. Μα σε λίγο όλα σώπασαν. Η σιγανή βοή του ουρανού χάθηκε ολότελα και το θαυμάσιο παιχνίδι των μπα-

λονιών τέλειωσε.

Έμειναν όλη τη νύχτα ξάγρυπνοι, τα πρόβατα και οι άνθρωποι και τα ταραγμένα φύλλα των δέντρων.

Την αυγή ο γέροντας πήρε το γάλα και το πήγε, όπως κάθε μέρα, στον έμπορο στον Ασπρόπυργο. Όταν γύρισε έφερε στο μικρό Αντώνη τα νέα: «Ναι, αυτό ήταν. Ο πόλεμος».

Κι έπειτα τού είπε αυτό που τον συμβουλέψανε οι άνθρωποι της πολιτείας:

— Άμα ξαναγίνει αυτό, είπε, και ξανάρθουν τα αεροπλάνα που ρίχνουν τις μπόμπες θα πέσουμε καταγής. Κι αν είναι κοντά κανένα χαντάκι, θα λουφάξουμε μες στο χαντάκι ώσπου να περάσει το κακό.

Ο μικρός βοσκός τότε ρώτησε μπας και γίνεται να μένουν κάτω απ’ τη βαλανιδιά, αν βρεθούνε εκεί στην ώρα του κακού, ώσπου να φύγει ο δαίμονας.

Το είπε επειδή κάτω απ’ τη βαλανιδιά ήταν το πηγάδι το νερό και τα φύλλα της έκαναν πολύ ίσκιο και ο ύπνος ήταν αλαφρός εκεί κάτω για τα πρόβατα και για τους βοσκούς. Ήταν το πιο ευλογημένο μέρος σ’ όλη την περιοχή των γυμνών βουνών του τόπου κι είχε μάθει να το αγαπά σαν προστάτη και μεγάλο φίλο.

— Όχι, του είπε ο γέροντας. Η βαλανιδιά δε θα μας προστατέψει. Εδώ σου λένε είναι σίδερο καυτό που πέφτει απ’ τον ουρανό. Δεν είναι ήλιος, αγόρι μου.

Και πάλι του είπε: — Κοίταξε, Αντώνη, αν τύχει κι είσαι μοναχός στην ώρα του κακού, να κάνεις όπως σου λέω. Μη μείνεις κάτω απ’ τη βαλανιδιά.

Ο μικρός βοσκός είπε ναι, πως δε θα μείνει. Όμως ήταν σε απορία επειδή για πρώτη φορά ο μεγάλος φίλος του, η βαλανιδιά, του λέγανε πως μπορούσε να του φέρει κακό.

Πέρασαν κάμποσες μέρες και μια νύχτα πάλι φάνηκαν στον ουρανό της Σαλαμίνας τα πράσινα και τα κόκκινα φώτα, και πάλι ήρθε ίσαμε την ερημιά των βοσκών ο κρότος απ’ τις μπόμπες που σκάζανε. Ο γέροντας κι ο μικρός Αντώνης αφήσανε τη βαλανιδιά, τρέξαν και λουφάξαν σ’ ένα χαντάκι εκεί σιμά και ο τρόμος που έτρεμε στον αγέρα και στα φύλλα και στη γη έγινε πυκνή ύλη και τους τύλιξε μες στο καταφύγιό τους. Ύστερα πάλι τα αεροπλάνα φύγανε και ο τρόμος έγινε αγέρας και διαλύθηκε μες στη νύχτα.

Βγήκαν απ’ το χαντάκι νιώθοντας κι οι δυο ένα μούδιασμα. Με αργά βήματα πήγαν σιωπηλοί στη βαλανιδιά, πλάι στο κοπάδι τους. Κουκουλώθηκαν μες στις κάπες τους να κοιμηθούν. Μα πριν τούς πάρει ο ύπνος, ο μικρός βοσκός ρώτησε:

— Έχει, άραγε, βαλανιδιές κατά και ψηλά πούναι ο πατέρας μου;

— Γιατί το ρωτάς;

— Λέω μπας και δεν το ξέρει πως οι βαλανιδιές δε φυλάνε τον άνθρωπο από τούτο το κακό· μπας και δεν το ξέρει και δε φυλαχτεί.

Συνέχεια στην 6η σελ.

ΜΗΝ ΞΟΔΕΥΕΙΣ ΑΣΚΟΠΑ ΝΕΡΟ

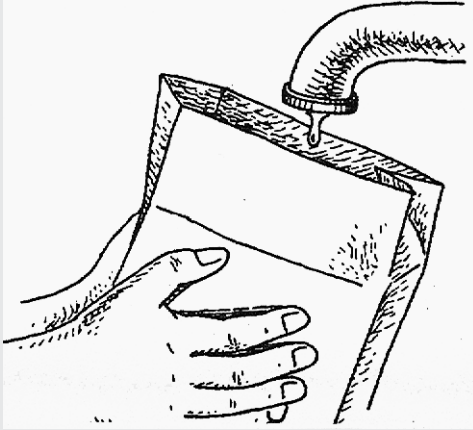
Μάντεψε

Αν δεν αφήνεις τη βρύση να τρέχει άσκοπα, μπορείς να εξοικονομήσεις 70.000 λίτρα νερό μέσα σ’ ένα χρόνο. Αυτό είναι αρκετό για να γεμίσει...

Α) Ένα σκουπιδοτενεκέ. Β) Ένα μεγάλο φορτηγό. Γ) Μια πισίνα.

Απάντηση

Γ. Μια ολόκληρη πισίνα!

Φαντάσου να ήσουν αναγκασμένος να τραβάς νερό με τον κουβά από το πηγάδι, κάθε φορά που θα ήθελες να πλύνεις τα δόντια σου, όπως έκαναν τον παλιό καιρό. Πολύ κουραστικό!

Τώρα η ζωή έγινε ευκολότερη. Απλώς ανοίγουμε μια βρύση και στο πι και φι... έχουμε νερό! Είναι, μάλιστα, τόσο εύκολο, που το αφήνουμε να τρέχει ασυλλόγιστα και να πηγαίνει χαμένο!

Θαρρώ πως πρέπει να βρούμε κανένα μαγικό κόλπο για να μη σπαταλάμε άδικα το νερό... στο πι και φι!

ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ

- Το νερό τρέχει από τη βρύση γρηγορότερα απ’ ό,τι νομίζεις. Παράδειγμα: Με το νερό που τρέχει από τη βρύση, όταν περιμένεις ώσπου να δροσερέψει αρκετά για να πιεις, θα μπορούσες να γεμίσεις 10 χαρτόκουτα από γάλα του ενός λίτρου!

- Αφήνοντας το νερό της βρύσης να τρέχει, όσο εσύ βουρτσίζεις τα δόντια σου, ξοδεύεις 16 λίτρα νερό. Αυτό είναι αρκετό για να γεμίσει 12 μπουκάλια αναψυκτικών!

- Αφήνοντας το νερό να τρέχει, όταν πλένεις τα πιάτα, ξοδεύεις 100 λίτρα νερό - όσο για να πλύνεις ένα ολόκληρο αυτοκίνητο!

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ

- Όταν πλένεις τα δόντια σου: Βρέξε απλώς το βουρτσάκι σου και ξανακλείσε το νερό... ύστερα άνοιξέ το πάλι μονάχα για να τα ξεπλύνεις. Έτσι εξοικονομείς μέχρι και 30 λίτρα νερό κάθε φορά! Αρκετό για το μπάνιο του σκύλου σου.

- Όταν πλένεις τα πιάτα: Αν απλώς γεμίσεις το νεροχύτη και ξεπλύνεις εκεί μέσα τα πιάτα, αντί να αφήσεις τη βρύση να τρέχει, μπορείς να εξοικονομήσεις μέχρι και 80 λίτρα νερό. Αρκετό για να κάνεις ένα πεντάλεπτο ντους.

- Όταν κάνεις μπάνιο: Βούλωσε την μπανιέρα, πριν αρχίσει να τρέχει το νερό. Έτσι δεν πηγαίνει χαμένο.

- Όταν θέλεις να πιεις νερό: Αν σου αρέσει να το πίνεις δροσερό, δεν είναι καλύτερα να βάλεις ένα μπουκάλι στο ψυγείο, αντί να αφήνεις τη βρύση να τρέχει; Έτσι δεν το ξοδεύεις άσκοπα.

ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ

- Πόση ώρα νομίζεις πως χρειάζεται για να γεμίσεις με νερό ένα χαρτόκουτο από γάλα; Αν θες να δεις, πάρε ένα αδειανό χαρτονένιο κουτί από γάλα και βάλε κάποιον μεγάλο να σε χρονομετρήσει.

- Άνοιξε από πάνω το κουτί και βάλε το κάτω από τη βρύση.

- Σε πόση ώρα γέμισε το κουτί; Για φαντάσου πόσοι άνθρωποι αφήνουν το νερό να τρέχει έτσι... Μην είσαι κι εσύ ένας απ’ αυτούς!

Υ.Γ.: Μη σπαταλές το νερό, χύνοντάς το στο νεροχύτη. Πότισε καλύτερα με αυτό ένα διψασμένο φυτό. Καλή επιτυχία.

Όλα τα δέντρα παράγουν οξυγόνο και μας βοηθούν να αναπνέουμε.

Αναμνήσεις και εντυπώσεις από την εκδρομή Βιέννη-Πράγα-Βουδαπέστη

Μια εκδρομή πολύ επιτυχημένη, όχι μόνο κατά την δική μου γνώμη, αλλά και κατά τη γνώμη όλων της παρέας.

Επιτυχημένη είναι η εκδρομή που το γέλιο και το κέφι συνεχίζεται μέχρι την ώρα της αποβίβασης.

Είναι η εκδρομή που πριν ακόμη τ' αφτιά σταματήσουν να βουίζουν από το θόρυβο του αυτοκινήτου, πριν τα πόδια ξεκουραστούν, ρωτάμε που αλλού θα πάμε (για το επόμενο ταξίδι).

Παρόλο που το πούλμαν ήταν γεμάτο, η ηλικιακή απόσταση μεγάλη (1923-1995) και η χιλιομετρική επίσης, μπορέσαμε να συμβιώσουμε χωρίς κανένα πρόβλημα.

Όλοι ήμασταν συνεπείς στους όρους και το πλαίσιο του προγράμματος και του ωραρίου.

Δεν υπήρξαν προβλήματα υγείας και ιδιοτροπίας, γι' αυτό περάσαμε καλά.

Σ' αυτό συνέβαλαν και οι δύο αρχηγοί της εκδρομής.

Ο κ. **Κυριακάκης** με την άριστη οδήγηση του και τον υπομονετικό χαρακτήρα του. Μας πήγε και μας έφερε με ασφάλεια. Ο κ. **Ηλίας Νέλλας**, ως αρχηγός, μας ενέπνεε εμπιστοσύνη και ακούραστα πρόσφερε τις υπηρεσίες του.

Μας πρόσφερε και μας δίδαξε πολύ περισσότερα από τις αρμοδιότητές του, πάντα με το χαμόγελο.

Οι εντυπώσεις βέβαια ποικιλόμορφες! Οι ξένες χώρες μπορούν να σου προσφέ-

Ροβολιάρικες στην Πράγα μπροστά στον Άγιο Βίττο.

ρουν διαφορετικές εικόνες από τις εκδρομές στην πατρίδα μας που παντού μυρίζει Ελλάδα.

Περάσαμε από χώρες που προσπαθούν να φτιαχτούν μετά από το βομβαρδισμένο τοπίο, όπως η Σερβία.

Χώρες με τον καθαρά ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Μια κουλτούρα διαφορετική.

Αυστρία - πατρίδα της Μουσικής.

Βιέννη με την Όπερα να δεσπόζει, με τα δίδυμα κτήρια. Παντού το ίδιο σχέδιο, με την καθαριότητα παντού γραμμένη, τα αυτοκίνητα να σταματούν χωρίς να χρησιμοποιούν την κόρνα, έστω κι αν έχουν προτεραιότητα.

Τσεχία. Πράγα, μία πανέμορφη πόλη με το επιβλητικό, υγρό στοιχείο.

Παλάτια - γέφυρες - κάστρα. Όπου υπάρχει ποτάμι, λίμνη ή πόλη γίνεται μία

ζωγραφιά.

Ο ρομαντισμός και η φύση μακιγιάρεται απ' το νερό.

Βουδαπέστη: Τα εξαιρετικά φυσικά στοιχεία γοητεύουν τον κάθε επισκέπτη. Ο Δούναβης με το αστραφτερό νερό επιβάλλεται και διαχωρίζει την Βούδα και την Πέστη.

Το Κοινοβούλιο με το νυχτερινό φωτισμό είναι από τα ωραιότερα μνημεία στον κόσμο.

Αυστρία - Τσεχία - Ουγγαρία.

Χώρες που μοιάζουν αδελφές.

Το πράσινο τις κυβερνά. Τα πανύψηλα δένδρα με τους λεπτούς κορμούς, γνώρισμα των νερών και της υγρασίας. Απέραντες πεδιάδες, δίπλα στους διεθνείς δρόμους.

Λαοί, ελάφια να παίζουν και να τρέχουν ανέμελα. Χώρες που σαν μνημεία πολιτισμού και οικονομικής εκμετάλλευσης έχουν τα παλάτια και τη βασιλική ιστορία. Είδαμε πολλά, μα πάρα πολλά, που δεν μπορούν να γραφούν σε μια σελίδα χαρτιού. Δεν ζηλεύουμε όμως τίποτα. Γιατί έχουμε μια χώρα που διαθέτει τα πάντα και φυσική και πολιτιστική ομορφιά. Έχουμε και κάτι παραπάνω.

Έχουμε τη γαλάζια μας θάλασσα και το ελληνικό - φιλόξενο χαμόγελο.

Αυτό το καλοσυνάτο χαμόγελο που δεν το συναντήσαμε πουθενά.

Λούλα Σπυροπούλου

Είναι πολύ μεγάλο

Τον Απρίλη μας χτύπησαν κι από τ' άλλο πλευρό.

Ολάκερη η μηχανή του πολέμου άρχισε να κατεβαίνει και έγιναν κουρνιαχτός τα πάντα.

Πασχίσαμε και τότε ν' αντισταθούμε, να μη λυγίσουμε, μα δεν μπορέσαμε. Σκορπίσαμε σε μια πορεία αντίστροφη, σε μια πορεία ωστόσο χωρίς ντροπή, γιατί δεν είχαμε πουθενά νικηθεί, γιατί αδούλωτη απόμενε μέσα μας η ψυχή... Και δεν ήταν άνθρωπος που να μη πάσχιζε να κουβαλήσει την περήφανη θλίψη του στ' ορφανό σπιτικό του.

Ο λαός, που έξι μήνες πρωτύερα ανηφόριζε αποφασισμένος και

γεμάτος οργή, κατηφόριζε τώρα καταπαιδευμένος.

Αφήσαμε τους τάφους να πρασινίζουν μονάχοι σε τούτη την άνοιξη τη θλιμμένη, αφήσαμε τα πόδια μας, τα χέρια μας, τα πλευρά μας στα βουνά και κατηφορίζαμε, άνθρωποι λαβωμένοι, άνθρωποι γεροί, έρμα μουλάρια, άλογα παραστρατημένα, μηχανές κουρασμένες, βασανισμένες και κατηφορίζαμε..., να στυλώσουμε με το πικρό ψωμί της απρόσμενης σκλαβιάς την καρδιά μας...

Αυτό που έκαμε η γενιά μας είναι πολύ μεγάλο. Τώρα δεν έχουμε να φθονήσουμε σε τίποτα τους παλιούς.

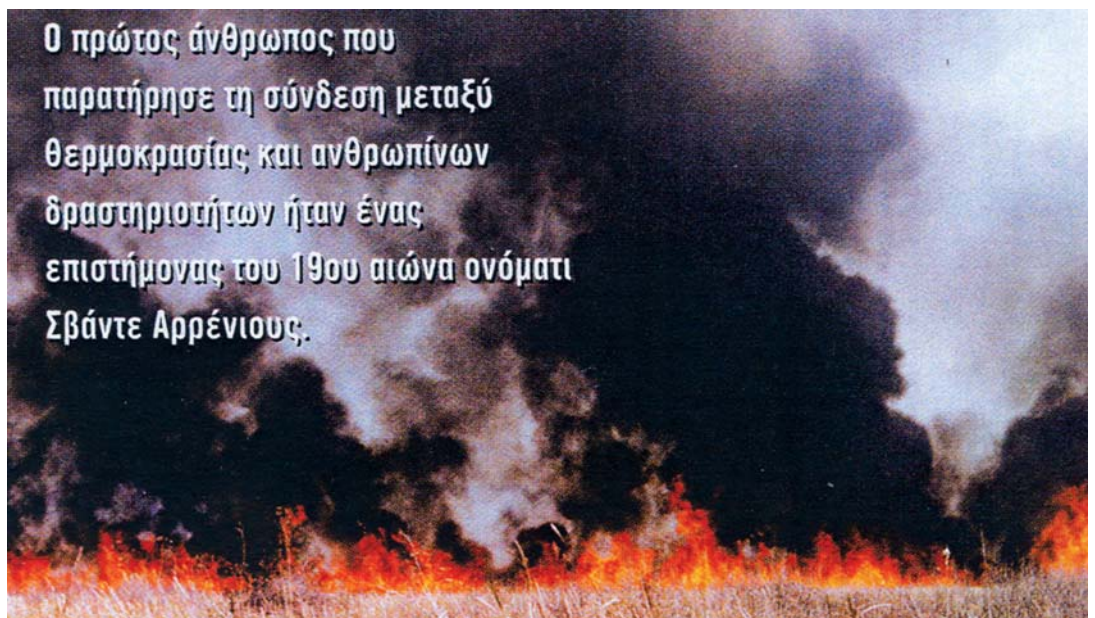
Στους Γερμανούς φαντάρους

[...] Αδέλφια μου, αν ήμουνα μαζί σας
θα ρώταγα, όπως εσείς ρωτάτε: Γιατί;
Γιατί έβαλα του ληστή τη φορεσιά
γιατί έβαλα του εμπρηστή φονιά την πουκαμίσια;

Απλά γιατί ήμουνα ένας δούλος.
Και διατάχτηκα.
Ντύθηκα για να καίω και να δολοφονώ.

Με διέταξαν. Κι έκανα εισβολή.
Ποδοπατώντας τις σοδειές και κάνοντας ερείπια τ' αγροτόσπιτα.
Κι έκανα εισβολή.
Για να λεηλατήσω τα εργοστάσια, τους μύλους και τα φράγματα,
για να διακόψω το μάθημα στα χιλιάδες σχολεία.
Για να λένε έτσι οι μανάδες πως δεν έχουνε παιδιά.
Για να λένε έτσι τα παιδιά πως δεν έχουν πατεράδες.
Για να απομεινούν έτσι από μας χωμάτινοι σωροί.

Και θα πεθάνω στον ανθό της ζωής μου.
Χωρίς να 'χω αγαπηθεί, μιας πολεμικής μηχανής ο ανόητος οδηγός.

ΒΙΒΛΙΟ "ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ 1833-2007" με ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2008-2012

Ξεπέρασε τα 10.000 αντίτυπα σε παραγγελίες από Συλλόγους- Δήμους, επιχειρήσεις ένα μήνα πριν τυπωθεί

Από τις εκδόσεις Καρπούζη ετοιμάστηκε ένα πρωτότυπο και διαχρονικό εγκυκλοπαιδικό και ιστορικό βιβλίο-ημερολόγιο που θα γίνει ανάσπαστο.

Βιβλίο "Πόλεις και χωριά στο πέρασμα του χρόνου 1833-2007".

Περιέχει: Όλες τις πόλεις, κωμοπόλεις και χωριά της Ελλάδας από το 1833 μέχρι σήμερα (περίπου 20.000) με τις απογραφές, μετονομασίες, αρχικούς δήμους, ιστορικά στοιχεία.

Το Ν. Καποδίστρια. Ιστορικά στοιχεία για την Αθήνα, Πειραιά και γύρω Δήμους, πώς πήραν τα ονόματά τους περιοχές, δρόμοι, πλατείες κ.λ.π. Οι πρωθυπουργοί της Ελλάδας, οι πρόεδροι Δημοκρατίας, οι Δήμαρχοι της Αθήνας από το 1833 μέχρι σήμερα, οι βουλευτικές εκλογές από το 1974. Απίθανα που συνέβησαν στο ελληνικό κράτος από το 1833 μέχρι σήμερα.

Καταγράφονται σπάνια στοιχεία που δεν υπάρχουν σε εγκυκλοπαίδειες, αλλά μόνο σε σπάνια βιβλία του 1850-1900.

Ημερολόγιο 2008-2012 με εορτολόγιο, κενές σειρές για τα ραντεβού, ευρετήριο τηλεφώνων. Σαν σήμερα, γεγονότα για όλες τις μέρες του χρόνου.

Πρόκειται για ένα βιβλίο-ημερολόγιο πολύ χρήσιμο για όλους. Είναι η πρώτη καταγραφή όλων των χωριών ακόμα και των πολύ μικρών οικισμών της Ελλάδας (περίπου 20.000) με απογραφές και μετονομασίες. Οι οικισμοί με τον Ν. Καποδίστρια δεν αναφέρονται πουθενά, ούτε και στις εκλογές. Με τον "Καποδίστρια 2" θα αναφέρονται απλώς συνενώσεις Δήμων, όχι όμως και τα Δημ. Διαμερίσματα. Για το λόγο αυτό το βιβλίο-ημερολόγιο αποκτά ιδιαίτερη ιστορική αξία. Είναι ένα βιβλίο ημερολόγιο, το οποίο μετά την 5ετή χρήση του, δεν θα πεταχτεί αλλά θα μπει στη βιβλιοθήκη γιατί έχει ιστορική και εγκυκλοπαιδική αξία. Επίσης μεγάλη αξία έχει για τα παιδιά, για όσα θέλουν να μορφωθούν.

Το βιβλίο-ημερολόγιο (240 σελίδες) χρεώνεται 4 ευρώ.

Σ' αυτό μπορεί να προστεθεί ένα 16/σέλιδο με υλικό του Συλλόγου, του Δήμου, της επιχείρησης, το οποίο κοστίζει **500 ευρώ. Αν είναι μαυρόασπρο 200 ευρώ.**

Στις τιμές συμπεριλαμβάνεται και η εκτύπωση του λογότυπου του Συλλόγου, του Δήμου, της επιχείρησης στο εξώφυλλο.

Αν τυπωθούν κείμενα του Συλλόγου, του Δήμου, της επιχείρησης μόνο στα δύο αυτιά του εξωφύλλου (και το λογότυπο στο εξώφυλλο) σε ένα χρώμα η χρέωση είναι 100 ευρώ.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να δώσουν την παραγγελία τους στις εκδόσεις Καρπούζη Αριστέα & Υιοί Ο.Ε., Θεοδοσίου 23, Ίλιον 13121

Τηλ.-Fax: 210-2619003 e-mail: karpouzi@otenet.gr

Αθανάσιος Διάκος

Τ' αστραποβόλημα του '21 στην Αλαμάνα και το βαθύτερο νόημα του θεϊκού μαρτυρίου του “ΔΙΑΚΕΙΑ 2007” - ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2007

Έλληνες συμπατριώτες
Αισθάνομαι εκ βάθρων την ειλικρινή υποχρέωση να ευχαριστήσω όλους σας και ιδιαίτερα την εκλεκτή ηγεσία της ιστορικής “Αδελφότητας Αθανασίου Διάκου”, τον κ. Δήμαρχο Καλλιέων, την εκλεκτή ομήγυρη, εν ταυτώ δε και όλη την κοινωνία των φίλων μου Μουσουνιτσιωτών για τη σημαντική που μου κάνετε σήμερα τιμή ως προσκεκλημένο εκφωνητή του πανηγυρικού της ημέρας, στα **“ΔΙΑΚΕΙΑ 2007”**..., που με ιεροκρύφιο δέος και ευλάβεια όλοι συνεορτάζουμε!

Τούτη, αγαπητοί μου, την ιερή στιγμή η ψυχή και η αιθερική μορφή, του αθάνατου ανδρός, **του Μουσουνιτσιώτη ήρωα Αθανασίου Διάκου...** φτερουγίζει αγγελική και αγάλλεται πτερόεσσα υπεράνω ημών..., αποδεχόμενη συγχρόνως το μικρόν αντιδωρον ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας, που τούτες τις ιστορικές στιγμές ως ευλαβικοί συλλειτουργοί πάντες αναπέμπομεν.

Και δεν είναι τούτο μόνο χρέος μας, ως Ελλήνων, χρέος μας είναι, το ιερότερον ίσως, να διαφυλάττουμε ως κόρην οφθαλμού την ιστορίαν της ηλιογέννητης φυλής μας και να μη γίνουμε ποτέ επιλήσμονες των απειράριθμων ιστορικών παραδειγμάτων, που οι αμέτρητοι επώνυμοι και ανώνυμοι ήρωές μας έγραψαν με τον ηρωισμό, την αυταπάρνηση και την αυτοθυσία τους. Ποτέ λοιπόν επιλήσμονες!

“Ολβιος, όστις της Ιστορίας έσχεν μάθησιν” και μνήμην έχει, όπως βροντοφώναζαν οι λαμπροί εις νουν και σοφίαν πρόγονοί μας.

Ο δε Γκαίτε, ο παμμέγιστος διανοητής της Γερμανίας, ο οποίος υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους φιλέλληνες διανοητές, όλων των εποχών, γαλουχηθείς και ανδρωθείς από την παιδείαν και τη μελέτη των κλασικών Ελλήνων, τούτα τα θάνατα λόγω διατύπωσε και φώναξε προς

κάθε κατεύθυνση της Οικουμένης για το μεγαλείο και τη λαμπρά ιστορίαν της μεγάλης πατρίδας μας Ελλάδος.

«Ό,τι νους και καρδιά δια τον άνθρωπον Ελλάς δια την ανθρωπότητα!»

Και όποιος την ιστορία του την ίδια δεν ξέρει, το πως και το γιατί, εδώ και 3 χιλιάδες χρόνια, στην αμαθείας το σκοτάδι μένει

θυσία του **εθνομάρτυρα ήρωά μας Αθανασίου Διάκου**, προς τιμήν του οποίου κατ' έτος (εδώ και κάμποσα χρόνια), διοργανώνονται τα “ΔΙΑΚΕΙΑ” ως περιλαμπρή ιστορική εορτή, εδώ στην όμορφη **Άνω Μουσουνίτσα Παρνασσίδας... την Ξακουστή γενέτειρα του ήρωα της Αλαμάνας!**

Ο Αθανάσιος Διάκος, αγαπητοί μου φίλοι, η πάναγνη και έμ-

ουράνια -αιωνίου δόξης- διαδρομή του, ως αθάνατος ανήρ στα ακατάληπτα δώματα του ουρανού φωτός!

Το αναστάσιμο μήνυμα του γένους μας σηματοδοτεί η αυτοθυσία του... και το θεϊκό του μαρτύριο προμηνύει την εθνικήν παλιγγενεσίαν των Ελλήνων εις το λυκαυγές της εποποιΐας του 1821! Διότι με το αστραποβόλη-

Ανδρούτσος παίρνει εκδίκηση για το μαρτύριο του φίλου, στο γνωστό τούτο μέρος που η λαϊκή μας μούσα και η ελληνική παράδοση το βάπτισαν «ρημοκκλήσι της δόξας»!

Αστράφτουν Μοριάς και Ρούμελη και τα νησιά μας και η πανέμορφη Κρήτη και το ηρωικό Μεσολόγγι κι όλα τα γλυκοτόπια της Μεγάλης Ελλάδας, γράφουν παντού τις ηρωικές σελίδες της αθάνατης εποποιΐας του '21!

Η ουρανοβάμων θεία ιαχή **«Ελευθερία ή Θάνατος»** κατακλύζει τις καρδιές και τα χείλη των Ελλήνων. Ο εθνομάρτυρας Ρήγας Φερραίος και η Φιλική Εταιρία έσπειραν παντού το σπόρο της ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ!

Η Εθνική Παλιγγενεσία αναδύεται από τα ιερά κόκκαλα των Ελλήνων.

Κι αν δε συνέβαινε ποτέ και η επικατάρατη αλληλοφαγομάρα των Ελλήνων το ποθούμενο της Λευτερίας θα 'φτανε πιο γρήγορα, χρονικά, απ' ό,τι ήρθε!

Τούτο, Έλληνες, με λίγα λόγια το βαθύτερο νόημα της αυτοθυσίας του πρωτομάρτυρα Αθανασίου Διάκου και της αυτοθυσίας τόσων ηρώων στην εποποιΐα του 1821.

Και θα παραμένει στους αιώνες ο τηλαυγής φάρος που θα οδηγεί το Έθνος μας στα ψηλά ανηφόρια της ιστορικής μας μοίρας και των πεπρωμένων της φυλής μας.

Τιμή και δόξα στους αθάνατους νεκρούς μας! Τιμή και δόξα σε όσους η μοίρα έταξε να φυλάνε Θερμοπούλες και Αλαμάνα για να μην ξαναπεράσουν πια οι βάρβαροι.

**Ευχαριστώ
Παντελής Δ. Ρίζος
Ο Ροβολιάρης**

**Πανηγυρικός στις 29-7-2007
στα “ΔΙΑΚΕΙΑ 2007”
στον Αθανάσιο Διάκο Φωκίδας**

και ζει μονάχα απ' τη μια στην άλλη μέρα... έτσι για να λέει πως ζει! Ποτέ λοιπόν επιλήσμονες της Ιστορίας του Έθνους μας... και ειδικότερα της αθάνατης εποποιΐας του 1821, που αποτελεί μοναδικότητα της Ελληνικής Ιστορίας, με την επανάληψη πράξεων ηρωισμού κι αυτοθυσίας στο βάθος των αιώνων, όπως πολύ εύστοχα τόνισε εις προηγούμενο πανηγυρικό ο Πρόεδρος της Αδελφότητάς σας ο εκλεκτός φίλος, αντιστράτηγος κ. **Γιάννης Μαστροκωστόπουλος** στα “ΔΙΑΚΕΙΑ” του 2003.

Αλλ' ας επικεντρώσουμε νυν το λόγο μας εις το ουσιαστικόν μεγαλείον και το βαθύτερο νόημα, που κρύβει η μαρτυρική αυτο-

φορτη από ακατάληπτο εθνικό μεγαλείο και υπερκάλλος ψυχής, ηρωική μορφή, τοποθετείται αναμφισβήτητα εις το πάνθεον των αθανάτων ηρώων της ελληνικής φυλής... και θα είναι εσασεί στεφανωμένος με τον κότινον της δόξας ημιθέου ανδρός!

Η θεϊκή του μοίρα... δρομοδείχτισσα της πορείας του, του υπαγόρευσε ουρανόθεν, -ως ο Μακρυγιάννης στα «ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ» του έγραφε-, την ανθρωπια ροή του στο γήινο χώρο-χρόνο, ως την ηρωική εκείνη έκρηξη του, που έλαμψε τ' αστραποβόλημά του στο ένδοξο γιοφύρι της Αλαμάνας..., για να ξεκινήσει, μετά το θεϊκό του μαρτύριο στην πόλη της Λαμίας, την

μά της τούτη η ηρωική αυτοθυσία του ΔΙΑΚΟΥ... εγείρει, ως λαμπηδών θείου φωτός τις ναρκωμένες και καταφοβισμένες από τη μακρόχρονη σκλαβιά ελληνικές συνειδήσεις και πυρακτώνοντας ομοθυμαδόν όλες τις ψυχές και τις καρδιές των ομότροπων αδελφών Ελλήνων ηρώων εξωθεί σύμπαν το υπόδουλο γένος εις τον υπέρ «Πίστεως και Πατρίδος» τιτάνιον αγώνα!

Φωτιά κι αστροπελέκι κατά του δυνάστη εξαπολύει σύμπασα η υπόδουλη Ελλάδα!

Αστράφτει μετ' ολίγον το ΧΑΝΙ της Γραβιάς κι ο λεοντόψυχος φίλος του Διάκου, ο Δυσσέας

Στο χαμό του Ελύτη

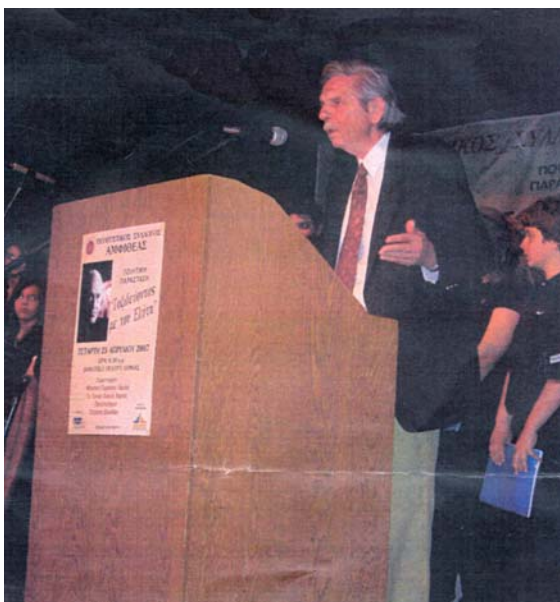
Και είδα Ελύτη... ποιητή μας, την πτερόεσσα την πάναγνη, την ορφική αρχέγονη ψυχή σου δυναμική στα ουράνια... στα ύψη να πετάει!

Κι ως ο τραγουδιστής... ο ηλιάτορας ο ποιητής ξεψύχαγε, έκλαιγε σιγαλά τ' αφρολουσμένο κυματάκι του Αιγαίου, άδοντας μελωδία απαλή, επιμνημόσυνη, -χαιρετισμός οδύνης!- προς τ' απέραντα της θάλασσας πελάγη!

“Ρέκβιεμ”... δειλινής μυσταγωγίας απ' την ουράνια φωνή του ποιητή, λες αιγιοπελαγίτικο τραγούδι, μοιρολόγι! Καλή σου ώρα, ποιητή μας, στο καλό, Καλή σου ώρα... στην ουράνια, του κόσμου αρμονία!

**Παντελής Ρίζος
Ο Ροβολιάρης**

(Απαγγέληκε απ' τον ίδιο τον ποιητή τον Απρίλιο του 2007, στο Δημοτικό Θέατρο Λαμίας σε “ποιητική παράσταση” προς τιμή του Ελύτη).

Τα φυτά, τα ζώα και οι άνθρωποι χρειάζονται ο ένας τον άλλο.

Η μόλυνση των νερών

ΝΕΡΟ, ΝΕΡΑΚΙ

Ο πλανήτης Γη αποτελείται κυρίως από το νερό. Το μεγαλύτερο μέρος του είναι σκεπασμένο από ωκεανούς. Έχει επίσης λίμνες, ποτάμια, ακόμα και υπόγεια νερά. Όλη η ζωή πάνω στη Γη - από το πιο μικρό σκαθάρι μέχρι την πιο μεγάλη φάλαινα - εξαρτάται από αυτά τα νερά. Είναι πολύτιμα. Όμως εμείς δε φροντίζουμε να τα διατηρούμε καθαρά. Σε πολλούς τόπους, τα νερά είναι μολυσμένα.

ΠΟΤΑΜΙΑ ΚΑΙ ΛΙΜΝΕΣ

Τα ποτάμια και οι λίμνες μολύνονται, γιατί κάποιοι αδειάζουν εκεί σκουπίδια και δηλητηριώδη χημικά.

ΥΠΟΓΕΙΑ ΝΕΡΑ

Τα υπόγεια νερά μολύνονται από τη βενζίνη και άλλα βλαβερά υγρά που απορροφούνται από το έδαφος. Μερικά λιπάσματα και εντομοκτόνα που χρησιμοποιούνται στα χωράφια και τους κήπους, απορροφούνται κι αυτά από το έδαφος.

ΘΑΛΑΣΣΑ, ΘΑΛΑΣΣΑ

Η θάλασσα, που σ' αυτή ζουν τόσα πολλά πλάσματα, εδώ και κάμποσο καιρό χρησιμοποιείται για να πετούν εκεί σκουπίδια και δηλητηριώδη χημικά.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Πρέπει να σώσουμε τα νερά μας, να τα διατηρούμε καθαρά και αμόλυντα, για να έχουν να πίνουν οι άνθρωποι, τα ζώα και τα φυτά. Κι έτσι θα μπορούν να ζουν εκεί τα ψάρια και τα άλλα πλάσματα.

ΩΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ Η βαλανιδιά

Του Ηλία Βενέζη

Συνέχεια απ’ την 3η σελ.

— Σφάλισε τα μάτια σου και κοιμήσου, είπε ο γέροντας. Δεν έχει κεί πάνω βαλανιδιές και μη φοβάσαι.

Το παιχνίδι του ουρανού έγινε πια ταχτικό, κάθε βράδυ, κι οι βοσκοί σιγά-σιγά το συνηθίσανε. Μια νύχτα βάσταξε πολλές ώρες και στο χαντάκι τους μέσα ο γέροντας με το παιδί μούδιασαν επειδή έκανε πολύ ψύχρα. Κάποτε τους φάνηκε πώς ένα σαλαγητό ερχόταν απ’ τη βαλανιδιά, απ’ το κοπάδι τους.

— Τι έχουν τα πρόβατα; ρώτησε ο Αντώνης.

— Θα σκιάχτηκαν, αποκρίθηκε ο γέροντας.

Σε λίγο πάλι ο μικρός:

— Παππού, διψώ. Δεν πάμε πια κατά τη βαλανιδιά; Τούτο απόψε δε θα τελειώσει!

Ο γέροντας δίστασε, μα πάλι ο μικρός είπε πως διψά.

— Καλά, πάμε.

Βγήκαν απ’ το χαντάκι και πήγαν στη βαλανιδιά. Ρίξαν μιά ματιά στο κοπάδι τους, και ο μικρός βοσκός πήγε κι έριξε τον κουβά στο πηγάδι ν’ ανεβάσει νερό. Την ίδια ώρα το τελευταίο αεροπλάνο της επιδρομής, φεύγοντας κατά τα δυτικά, πέρασε πάνω απ’ τα βουνά του Ασπρόπυργου.

Ποιος ξέρει γιατί, ίσως έγινε λάθος, ίσως το δάχτυλο του αεροπόρου ακούμπησε χωρίς να το θέλει σε κανένα κουμπί, η τελευταία μπόμπα της επιδρομής έπεσε πλάι στη βαλανιδιά, ο τόπος γέμισε κρότο και σίδερο και χώμα και αίμα, κι έπειτα έγινε στον ουρανό ησυχία θανάτου.

Περαστικοί βοσκοί είδαν την εικόνα κατά το μεσημέρι της άλλης μέρας. Μεγάλα κλωνιά της βαλανιδιάς, κομμένα βίαια, σκέπαζαν τα σκοτωμένα πρόβατα. Άλλα πρόβατα, χτυπημένα όχι θανάσιμα, βέλαζαν σπαραχτικά και σπάραζαν μες στο αίμα.

Ο γέροντας βοσκός δεν ανασαίνει πια. Το κεφάλι του ήταν μια μάζα από μυαλά και αίμα. Και πάνω σ’ αυτό το σπασμένο κεφάλι, πάνω στον κορμό που πια δεν σάλευε, βρήκαν πεσμένο το παιδάκι να κρατά σφιχτά το γέρικο σώμα, σα να το ικέτευε να μείνει και να μη φύγει.

Ανάσαινε ακόμα όταν το σηκωσαν στα χέρια τους οι βοσκοί και το φέραν κάτω στη μεγάλη πολιτεία, στην Αθήνα, στο νοσοκομείο με τους τραυματίες του πολέμου.

Στο νοσοκομείο πήρε κι έδωσε η είδηση πως φέρανε τον πιο μικρό τραυματία του πολέμου.

Τα παλικάρια με τα κομμένα πόδια ξέχασαν τους πόνους τους, λέγοντας ο ένας στον άλλον για το νέο βοσκό, κι οι αδελφές, νέα κορίτσια που βοηθούσαν την πατρίδα τους κάνοντας

τη σκληρή ζωή του νοσοκομείου, τρέχανε μήπως μπορέσουν να βοηθήσουν σε τίποτα. Πλύνανε το παιδί στοργικά και πήγανε στο μεγάλο αρχίατρο να τον παρακαλέσουν να το δει ο ίδιος. Ήρθε σοβαρός, με βιαστικά βήματα, τυλιγμένος κι αυτός στην ατμόσφαιρα της αγωνίας που έτρεμε στα μάτια των κοριτσιών.

Εξέτασε το παιδάκι κι ύστερα κίνησε περιλυπα το κεφάλι του.

— Στο θάλαμο 6, είπε στις αδελφές.

— Στο θάλαμο 6; τόλμησε, σιγανά, να ρωτήσει ένα μόνο ξανθό κορίτσι, γιατί όλες οι άλλες είχαν μείνει βουβές απ’ το άκουσμα του αριθμού του θαλάμου του θανάτου.

— Στο θάλαμο 6, είπε πάλι η σοβαρή φωνή.

Και για να μη λιποψυχήσει μπρος στις αδελφές, αυτός, ένας μεγάλος αρχίατρος, ξόδεψε νευρικά τη συγκίνηση που ανέβαινε και τον έπνιγε, ανασήκωσε απ’ το μέτωπο του παιδιού μια τούφα μαλλιά που έπεφτε μες στα μάτια, κι έφυγε απότομα.

Η αγωνία του μικρού βοσκού κράτησε όλη τη νύχτα. Η νέα αδελφή παρακάλεσε να μείνει εκείνη στο προσκεφάλι του μικρού ετοιμοθάνατου.

Ερμη μές στο θάλαμο 6, εκείνη και το παιδί, δεν αισθανόταν διόλου φόβο, γιατί ήταν τόσο γλυκό το πρόσωπο που σιγά-σιγά ταξίδευε, ήταν τόσο ήμερο και ανήξερο. «Νερό» της ζητούσε ολοένα, μα δεν έκανε να του δώσει.

Μια στιγμή έσκυψε πιο πολύ πάνω του και του χάιδεψε το πρόσωπο, τα μαλλιά. Τότε τα χέρια του παιδιού σηκώθηκαν ικετευτικά και της αγκάλιασαν το λαιμό.

— Παππού, εσύ ’σαι; λέει τρέμοντας.

— Εγώ είμαι, Αντωνάκη, του αποκρίνεται εκείνη.

— Παππού, διψώ. Έλα πια να πάμε στη βαλανιδιά.

Κι έκαμε ν’ ανασηκωθεί.

Ήσυχα, τον έβαλε να ξαπλώσει πάλι.

— Κοιμήσου, Αντωνάκη. Τώρα είναι νύχτα. Το πρωί θα πάμε στη βαλανιδιά.

Τα άστρα έσβησαν στη νύχτα, χάραζε, όταν ο μικρός βοσκός ταξίδεψε για τη βαλανιδιά. Να μείνει για πάντα εκεί πια και να μη φύγει.

Η νέα αδελφή με τα ξανθά μαλλιά του σφάλισε σιγά τα μάτια που δεν ήταν πια να δουν μήτε κύματα, μήτε δελφίνια, μήτε έλατα.

Επειτα τον έλουσε, τον χτένισε. Κι όλα τα παλικάρια με τα κομμένα χέρια και με τα κομμένα πόδια ήταν αμίλητα κεινή τη μέρα, επειδή ο μικρός τους σύντροφος ταξίδεψε.

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Ερώτημα. Τι διαλύει τον Οίκο; Τι γκρεμίζει το οικογενειακό Οικοδόμημα; Τι τινάσσει στον αέρα το συζυγικό σπίτι; Τι καταστρέφει το συζυγικό βίο; Τι γεννά το διαζύγιο; Τι επιφέρει τη λύση του γάμου; Τι δημιουργεί την κρίση του οικογενειακού θεσμού; Σημειωτέον δε, ότι σήμερα ο οικογενειακός θεσμός περνάει κρίση πρωτόγνωρη και πρωτοφανή. Ποτέ άλλοτε δεν περνούσε τόσο κρίση, όση περνάει σήμερα και ποτέ άλλοτε δεν “υφίστατο” τόσο δοκιμασία, όση “υφίσταται” σήμερα. Σήμερα τα διαζύγια είναι στην ημερησία διάταξη.

Σήμερα, αν είναι κάτι “εύκολο”, αυτό είναι το διαζύγιο. Είναι η λύση του γάμου. Σήμερα “για ψύλλου πήδημα”, διαζύγιο. Για εντελώς ασήμαντη αιτία, διαζύγιο. Ή γίνεται το δικό μου ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή μιλάς καλά στους γονείς μου ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή με φιλάς στο μέτωπο κάθε φορά που φεύγεις και κάθε φορά που έρχεσαι ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή χαμηλώνεις τη φωνή ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή πλένεις και συ τα πιάτα ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή μαγειρεύεις και συ ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Ή κάνεις και συ δουλιές ή διαζύγιο. Εκβιασμός. Κοίταξαν τα μάτια σου αλλού; Διαζύγιο. Εκβιασμός. Η διακήρυξη της αρχής της ισότητας έγινε αντικείμενο φοβερής και αισχρής εκμετάλλευσης.

Για αιτίες, λοιπόν, γελοίες και ασήμαντες, διαζύγιο. Διαζύγιο με συναίνεση ή διαζύγιο με αντιδικία. Σύντομο το πρώτο, χρονοβόρο το δεύτερο.

Η νέα θεωρία, που έχει έρθει προ πολλού στο προσκήνιο της ζωής, έγινε αιτία αλματώδους αύξησης των διαζυγίων. Τι λέει αυτή η θεωρία; “ΑΚΟΥΣΟΝ - ΑΚΟΥΣΟΝ”. Λέει, ότι σήμερα έχουν αλλάξει τα πράγματα.

Σήμερα δε χρειάζονται και οι δύο γονείς. Ο ένας είναι αρκετός. Τα παιδιά σήμερα μεγαλώνουν και με τον ένα γονιό. “ΑΚΟΥΣΟΝ”, “ΑΚΟΥΣΟΝ”.

Η θεωρία αυτή είναι “εκτός πάσης πραγματικότητας”. Είναι αντιπαιδαγωγική, αντιψυχολογική, αντικοινωνική. Τα πράγματα εδώ δεν έχουν αλλάξει ούτε πρόκειται ποτέ να αλλάξουν.

Τα παιδιά, για να μεγαλώσουν ισορροπημένα και φυσιολογικά, χρειάζονται και τους δύο γονείς. Άλλωστε, κανένα παιδί στον Κόσμο δε γεννιέται με ένα μόνο πρόσωπο, με ένα μόνο γονιό, αλλά με δύο πρόσωπα, με δύο γονείς.

Είναι Νόμος του Θεού και της Φύσεως!

Θύματα της διάλυσης του οίκου ποιος άλλος; Παρά τα παιδιά. Ο χωρισμός των γονιών “από κοίτης και τραπέζης” στοιχίζει αφάνταστα και ανεπανόρθωτα στα παιδιά. Τραυματίζει και πληγώνει αφάνταστα και ανεπανόρθωτα την παιδική ψυχή και την παιδική αθωότητα. Το τραύμα και το πλήγμα αυτό “ουδέποτε” εξαλείφεται και “ουδέποτε” επουλώνεται. Μένει “εσαι!” ανεξάλειπτο και ανεπούλωτο. “Δια βίου” θα τα βασανίζει το ερώτημα, γιατί να χωρίσουν οι γονείς τους; Γιατί να φύγει ο ένας προς τα εδώ και ο άλλος προς τα εκεί; Γιατί διέλυσαν την ένωση; Γιατί κονιορτοποίησαν την αγάπη και την ομόνοια, την αρμονία και τη γαλήνη; Γιατί έφεραν τον τρικυμισμό, την αναταραχή, την αναστάτωση, τη νέφωση;

Η οικογένεια αποτελεί θεσμό θεοϊδρυτο και θεοευλόγητο, θεσμό ιερό, θείο!

Αποτελεί το πρωτόπλασμα της Κοινωνίας και τον πυρήνα του Έθνους. Αποτελεί τη διαιώνιση του Ανθρώπινου Γένους. Γκρεμίζεται, όμως και διαλύεται, όταν δεν έχει θεμέλια. Και τα θεμέλιά της είναι ψυχικά και πνευματικά!

Τα θεμέλια, λοιπόν, του Οίκου, τα θεμέλια του οικογενειακού οικοδομήματος, τα άθραυστα, τα αρραγή, τα αδιάσειστα, τα ακλόνητα, είναι “ο αληθινός και τέλειος ψυχικός έρωτας και όχι ο σαρκικός. Ο απλός σαρκικός είναι απλή επιθυμία, κτηνώδης έρωτας ζώου.

Ο αληθινός άνθρωπος είναι αίσθημα, ψυχή”. Είναι καρδιά. Είναι πνεύμα. Είναι συμπεριφορά, αγωγή, ευγένεια, πολιτισμός!

Ο αληθινός άνθρωπος μπαίνει στην ψυχή και το πνεύμα του άλλου. Τον αντιλαμβάνεται. Τον καταλαβαίνει. Τον συμμερίζεται. Τον εμψυχώνει και τον εγκαρδιώνει. Τονώνει το ηθικό του. Αυξάνει την αυτοπεποίθησή του.

Θέτει εκτός κύκλου και εκτός τροχιάς τα τσακώματα, τις φιλονικίες, τις έριδες, τις γκρίνιες, τις φασαρίες. Γίνεται ειρηνοποιός! Εφαρμόζει τη χριστιανική ρήση: “Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί αμειφθήσονται”.

Ενστερνίζεται το Χριστιανικό Ευαγγέλιο και την Ελληνική Φιλοσοφία! Ασπάζεται τις χριστιανικές και τις ελληνικές αξίες, τις αξίες τις αιώνιες και τις ακατάλυτες, τις πανανθρώπινες και τις πανοικουμενικές.

**Του Δημήτρη Γ. Μπράνη
Δημοσιογράφου - Ερευνητή**

Ενώνει. Δε χωρίζει. Λατρεύει την Οικογένεια. Λατρεύει την Πατρίδα και το Έθνος. Δημιουργεί. Δε χαλάει. Δεν καταστρέφει. Εργάζεται. Γίνεται οικονόμος. Γίνεται αποταμιευτής. Εξασφαλίζει το μέλλον.

Τιμά και εξυψώνει τον Οίκο του. Δίνει χαρά, ελπίδα, αισιοδοξία. Σέβεται τον εαυτό του. Περιφρουρεί την αξιοπρέπειά του. Είναι η ψυχή! Είναι πνεύμα!

Το αίσθημα -λέμε: αυτός δεν έχει αίσθημα- η ψυχή -λέμε: αυτός δεν έχει ψυχή- το πνεύμα -λέμε: αυτός δεν έχει πνεύμα- είναι εκείνα τα δεδομένα και εκείνα τα στοιχεία, που υψώνουν τον άνθρωπο στα Ουράνια! Είναι εκείνα, που καθιστούν τον άνθρωπο αληθινό και τέλειο! Τον κάνουν πραγματικό σύζυγο, πραγματικό οικογενειάρχη, πραγματικό πατριώτη, πραγματικό πολίτη. Τον κάνουν προσωπικότητα! Τον κάνουν να γράφει ιστορία!

Το αίσθημα, η ψυχή, το πνεύμα δημιουργούν τον πολιτισμό, τον πολιτισμό τον ανθρώπινο, τον ηθικό, το νομικό, τον πολιτικό. Δημιουργούν την ανθρώπινη λεβεντιά, τον παράδεισο το λογικό, το κλίμα το ευάρεστο, την ατμόσφαιρα την ευάρεστη.

Είναι εκείνα τα δεδομένα και εκείνα τα στοιχεία, που δημιουργούν ό,τι το καλό, το ωραίο, το ευγενές, το υψηλό, το θαυμαστό, το αληθινό!

Η ψυχή, το αίσθημα, το πνεύμα βλέπει και ακούει, ακούει και βλέπει.

“Υπάρχει μια θεότητα μέσα στα στήθεια μας”. Οβίδιος

“Η ψυχή του ανθρώπου, περισσότερο από καθετί απ’ τα ανθρώπινα, μετέχει του Θείου”. Σωκράτης

“Από την καθαρή ψυχή, καλύτερο μέρος πάνω στη Γη, δεν έχει ο Θεός”. Πυθαγόρας
“Ανθρωποι, που έχουν μικρές ψυχές, γενικά προξενούν μεγάλα κακά”. Γκαίτε

Αν η Οικογένεια, η Κοινωνία και η Ανθρωπότητα υποφέρει, υποφέρει απ’ τις ψυχικές και πνευματικές παραλύσεις των ανθρώπων.

Τα θεμέλια, λοιπόν, του Οίκου και κατ’ επέκταση της Κοινωνίας και της Ανθρωπότητας είναι ψυχικά και πνευματικά. Όπου αυτά λείπουν, εκεί η ταραχή, η αναστάτωση, η τρικυμία.

Εκεί ο παραλογισμός. Εκεί τα προβλήματα.

Τα φυτά βοηθούν να λιγοστεύει η μόλυνση του αέρα, απορροφώντας μερικούς από τους ρύπους του.

Μας εἰκατέλειψαν οριστικά Για Τη χώρα Των αἰτέλων

Πέθαναν:
— Στις 12-10-2007 ο **Ευάγγελος Νέλλας**, σε ηλικία 93 ετών.
— Στις 24-10-2007 η **Αναγνώστου Μητρούλα**, σε ηλικία 98 ετών.
— Στις 28-10-2007 η **Πλαστορά Φώτου**, σε ηλικία 78 ετών.

Τα “Ρ.Ν.” εκφράζουν τα θερμά τους συλλυπητήρια στους οικείους των εκλιπόντων.

— Η **Κατίνα Γερογιάννη** προσφέρει στο Σύλλογο Ροβολιариιτών πενήντα (50) ευρώ στη μνήμη του συζύγου της **Κώστα Γερογιάννη** που απεβίωσε στις 27-5-2005.

— Τα παιδιά της **Δήμητρας Αναγνώστου** και η φίλη τους **Βούλα Τσιρίγκα** πρόσφεραν το ποσό των 300 ευρώ αντί στεφάνου υπέρ της εκκλησίας των Αγίων Αποστόλων.

Κ. Γερογιάννης

Η Μητρούλα του Αλέκου

Πατέρας μ’ ήταν ο Θανάσης Γάκης και μάνα μ’ η Σταυρούλα Γάκη. Πέντε παιδιά γέννησ’ η μάνα μ’. Πρώτη η Λένη, δεύτερος ο Γιώργος, ύστερα εγώ, μετά ο Ηλίας και τελευταίος ο Παναγιώτης.

Ο Γιώργος χάθηκε τον Αύγουστο του 1937, ήταν στρατιώτης, τριάντα χρονών παλικάρι κι έφυγε. Δε μάθαμε ποτέ, πώς και γιατί πέθανε. Ο Ηλίας δολοφονήθηκε το Γενάρη του 1945, ήταν τότε 26 χρονών. Γιατί τον σκότωσαν; Ο Θεός ξέρει... Η αδελφή μ’ η Λένα πέθανε αρραβωνιασμένη.

Η γιαγιά μ’ η Παναγιώτα μου ‘λεγε ιστορίες για τον πόλεμο του 1912-13 και για τον πόλεμο στη Μικρά Ασία.

Ο πατέρας μ’, ο Θανάσης, ήταν αυστηρός και λίγο νευρικούτσικος. Είχαμε φτώχεια τότε. Η ζωή ήταν σκληρή. Λέγαμε το ψωμί ψωμάκι. Δουλεύαμε στα χωράφια στην Παλιοχωράφινα. Σ’τάρ’ και μπομποτά βγάζαμε. Εμένα μ’ έβαλαν στη σκεπαρνιά απ’ τα δέκα μ’ χρόνια. Μπροστά σ’ όλες τις δουλειές. Στο όργωμα, στο σπάρσιμο, στο σκάλισμα, στα κήπια, στα ποτίσματα και κοντά στις κατοίκες στη βοσκή. Τα κορίτσια δεν τα στέλναν τότε στο σχολείο. Μόνο τα παιδιά (αγόρια) πήγαιναν στο σχολείο. Για σχολείο είχαν το σπίτι τ’ Κλούρ.

Ως κοπέλα δε θυμάμαι και πολλές καλοσύνες. Έξω απ’ το σπίτι βγαίναμε για την Εκκλησιά και απ’ εκεί πίσω στο σπίτι. Μας περίμεναν πολλές δουλειές. Μαγείρεμα, άρμεγμα, σκούπισμα στο κατώι που ‘ταν τα ζώα, αργαλειός, πλέξιμο, κέντημα. Τον καλό τον καιρό στα χωράφια και στους κήπους ή στο δάσος για κλαρί και για ξύλα. Το τζάκι ήθελε κούτσουρα το χειμώνα και τα ζωντανά ξερό κλαρί, όταν έξω ήταν στοίβες το χιόνι.

Τα κορίτσια δεν τολμάγαμε να μιλήσουμε με ανύπαντρους νέους. Καμιά λοξή ματιά ρίχναμε στις γιορτές και στα πανηγύρια.

Την παντρεία την αποφάσιζαν οι μεγάλοι, ο πατέρας, ο μπάρμπας κι ο παππούς, αν ζούσε. **Εμένα με συμπεθέρισαν χωρίς να με ρωτήσουν. Τα κανόνισαν στο σπίτι του Μητρούλα.**

Τα παιδιά μου, εκτός απ’ το Χρήστο, τα γέννησα στο Ροβολιάρι, στο σπίτι μας. Μαμή ήταν η μάνα του Κώστα του Καλατζή. Ο Χρήστος γεννήθηκε στη Μακρακώμη, στο Φωτέικο το σπίτι, κάτω απ’ τη βεράντα. Οι λεχώνες κείνα τα χρόνια υπόφεραν. Καμιά περιποίηση. Τρώγαμε τα νύχια μας. Άντε ύστερα να κατεβάσεις γάλα και να βυζάξεις το παιδί. Μαύρα χρόνια.

Ήμασταν μεγάλη οικογένεια. Τα οικονομικά λίγα. Με τα χωράφια, τον κήπο, καμιά δεκαριά πρόβατα, μερικές γίδες και λίγες κοτούλες κοιτάγαμε να τα βγάλουμε πέρα. Μεγαλώσαμε τα παιδιά μας με χίλια δυο βάσανα, δόξα νάχει ο Μεγαλοδύναμος.

Η περισσότερη ζωή ήταν μια τυραγνία. Δουλειά απ’ το πρωί ως το βράδυ. Λεφτά δεν υπήρχαν. Λίγοι στο χωριό είχαν λεφτά. Οι άλλοι, οι πολλοί πενταροδεκάρες. Στέλναμε τα παιδιά ν’ αγοράσουν τετράδια και μολύβια και έδιναν στον μπακάλη αυγά αντί για χρήματα. Να ‘ναι δοξασμένος ο Θεός. Δε μας πείραξε τόσο η φτώχεια όσο ο εμφύλιος, το 1946 ως το 1949. Χάθηκαν πολλοί άδικα. Ήταν μεγάλη η έχτρα...

Στην Κατοχή δεν πεινάσαμε. Κάναμε την ‘τοιμασία μας. Βγάζαμε τρία πιάτα κάστανά και τρώγαμε τα παιδιά.

— Θέλετε τίποτε άλλο να φάτε;
— Όχι, χορτάσαμε, λέγαν τα παιδιά.

Χίλιες δόξες νάχει ο Θεός. Μ’ αξίωσε να δω 15 αγγόνια και 9 δισέγγονα. Δε θέλω τίποτα άλλο απ’ τη ζωή μου.

Να ‘στε όλοι καλά και να φτάσετε τα χρόνια μου...

Για την αντιγραφή
Θ. Νέλλας

Σημείωση: Μακάρι να φτάσουμε τα χρόνια σου, γιαγιά Μητρούλα! Απ’ εκεί που είσαι, μην ξεχνάς να μας στέλνεις τις ευχές σου. Τις χρειαζόμαστε!

Εκκλησία Παναΐας στην συνοικία Μισιάκ Έρτα και εισφορές

Πλακόστρωση με πέτρα Καρύστου στον προαύλιο χώρο 192 μ²	Καλαντζής Ευάγγελος	50
Αγορά υλικών από μάνδρα Ι. Κατσόγιαννου σύνολο 2.938 ευρώ.	Τσιρώνης Φώτης και Γεωργία	50
Τοποθέτηση πλακών από τον Δημήτρη Κοτρωνιά σύνολο 2.400 ευρώ.	Παπαγιάννης Απόστολος	50
ΔΩΡΕΑ	Οικογένεια Ελένης Πέτρου Σακελλάρη	60
Από Κώστα Δημητρίου στη μνήμη του αδελφού του Παύλου:	Γιαννακόπουλος Ιωάννης και Ντίνα	50
1) Κατασκευή - αποπεράτωση μικρής πλατείας.	Μπούκας Ιωάννης του Γεωργίου	50
2) Φωτισμός πλατείας και εκκλησιαστικού χώρου.	Γιαννέλης Φώτιος του Ηλία	50
3) Βάψιμο εξωτερικού χώρου εκκλησίας.	Ρίζου Νίκη.....	50
Πλήρωσαν για την πλακόστρωση:	Μαλάμος Μιχάλης και Αμαλία	50
Δημητρίου Κων/νος του Παντελή.....	στη μνήμη του Ηλία Γώγου.....	5
Δημητρίου Μαριάνθη	Πατρώνα Βαγγελή	5
Δημητρίου Αλέκος	Γώγου Παρασκευή	25
Ζιαγγουβάς Ηλίας	στη μνήμη του συζύγου της	25
Αναγνώστου Κων/νος	Σακελλάρη Ρούλα	10
του Ηλία και της Σταμάτως.....	Τσιρκιώνης Δημήτριος	20
Παπαδόπουλος Βασίλης	Λικοτσέτας από Γιαννιτρού	20
Κοτρωνιάς Δημήτριος	Παπαδιώτης Δημήτριος	20
Από ενορία Αγ. Αποστόλων	Από ανώνυμους	30
Από εκκλησία της Παναγίτσας	Γιαννέλης Στέφανος του Κων/νου	30
Αναγνώστου Φώτιος του Χρήστου	Γάκη Ρούλα στη μνήμη Παν. Γάκη	310
Βαβούζας Απόστολος και Ασπασία	Ζυγούρη Κωνσταντίνα	20
Δημητρίου Χρήστος	Αναγνώστου Ανδρέας του Ηλία	30
Από Σύλλογο Ροβολιариιτών.....	στη μνήμη Ε.Δ. Τούμπα	30
Νέλλας Γεώργιος	Μίχου Ελένη.....	20
Λάμπου Βασιλική	Ρίζος Ανδρέας	20
Αναγνώστου Ανδρέας του Δημ.	Μπούκας Κων/νος του Γεωργίου	50
Σκαμάγκης Βασίλειος.....	Μπούκα Βιόλα του Κων/νου	50
	Σκούρας Παναγιώτης	20
	Δημητρίου Παντελής του Κων/νου.....	139
	Δημητρίου Δέσποινα του Κων/νου	139
	για κλείσιμο υπολοίπου	

Ηλίας Ζιαγγουβάς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ 2007

Γάκη Σταυρούλα	Χουβαρδός Αναστάσιος	50
Σοφιανός Γεώργιος	Δημητρίου Μαριάνθη	50
Ζιαγγουβάς Γεώργιος Ανδρέα (Λαμία)	Καλαντζής Ευάγγελος	20
Καραπατής Γεώργιος ιερέας	Βούβουσος Απόστολος	50
Ζυγούρη Κων/να (Λαμία)	Αναγνώστου Κων/νος Βασιλείου	100
Ζιαγγουβάς Ηλίας	Δημητρίου Κων/νος Παντελή	200
Κοτρωνιάς Δημήτριος	Δημητρίου Ηλίας	20
Ρίζος Παναγιώτης του Κων/νου (ΗΠΑ)	Πασπάλης Κώστας	20
Λάμπος Κώστας του Δημητρίου	Αλεξανδρής Γεώργιος	10
Αλεξανδρής Βάιος.....	Μαρινοπούλου-Νέλλα Ειρήνη	100
Σιλεούνη - Κέππα Ειρήνη.....	στη μνήμη Κων/νου Αναγνώστου	100
Σπυρόπουλος Γεώργιος	Νέλλα Δήμητρα Ευσταθίου	100
Φωλιάς Ηλίας	στη μνήμη Κων/νου Αναγνώστου	100
Δημητρίου - Ρίζου Βαγγελή	Αποστόλου Κων/νος στη μνήμη Κ. Αναγνώστου.....	20
Μητσοπούλου Αικατερίνη	Διονυσόπουλος Γιάννης	20
Σαματζόγλου - Παπαθεοδώρου Ελένη	στη μνήμη Κων. Αναγνώστου	20
Σαματζόγλου Ευάγγελος	Αποστόλου Κων/νος στη μνήμη Αναγνώστου Κ.....	20
Παπακόστας Παναγιώτης Ιωάννου.....	Διονυσόπουλος Γιάννης	20
Κεφαλός Αλέξανδρος	Νέλλας Γιώργος Σπύρου	30
Δήμου Αθανάσιος	Σκούρας Παναγιώτης	20
Λιάτσος Στέργιος	Μιχαήλ Αθαν.....	50
Πελάνης Αθανάσιος	Μπούκα Βασιλική Βασιλ.	20
Σκαμάγκη Βούλα Κων/νου	Σκαμάγκης Κων/νος Δημ.	20
Αναγνώστου Ιωάννης Αθανασίου	Λιάπης Απόστολος στη μνήμη Κ. Αναγνώστου.....	50
Χριστόπουλος Ηλίας στη μνήμη Κ. Αναγνώστου.....	Νέλλας Κων/νος Θωμά	20
Σπηλιωτοπούλου-Γερογιάννη Ειρήνη	Νέλλας Δημήτριος Θωμά	20
Παπαθανασίου Ιωάννα Βασιλ.	Νέλλας Θωμάς Κων.	20
Παπαθανασίου Βασίλειος	Χαντζότογλου Αμαλία	70
Κοντοκώστα Παναγιώτου Ελένη.....	Πρέντζας Χρήστος	20
Παπαδόπουλος Βασίλειος	Γιαννέλης Φώτιος του Ηλ.	30
Κυριακάκης Παναγιώτης	Παντελίτσα Κων. Παπανικολάου	50
Ρίζος Βασίλειος Δημητρίου	Παναγιώτου Δημήτριος του Στεφ.	50
Έσοδα από εκδρομή (προσφορά Κυριακάκη)	Σακελλάρη Μαρία του Δημ.	20
Βλάχου Ζωή.....	Παπακώστα Ευαγγελία	50
Θεοδώρου Χριστόφορος	Λιάτου Σωτηρία του Ευαγ.....	50
Καλαντζής Ιωάννης	Οικογ. Παπακώστα Αντωνίου	50
Κοτρωνιάς Σεραφείμ	στη μνήμη Κ. Αναγνώστου	50
Καμάρας Γεώργιος	Γώγου Βασιλική του Δημ.	25
Ρίζου Σωτηρία	Γώγος Αποστόλης του Δημ.	25
Λιάπης Αθανάσιος	Αναγνώστου Ερμιόνη	20
Παπαλάμπρου Παναγιώτα	Λιάπη Σταμάτω	10
Παπαλάμπρος Κων/νος	Αναγνώστου Αθανάσιος (Ξέρρες)	10
Γερογιάννη Σοφία	Αγγελή Ισμήνη.....	25
Καρτάλια Μαρία στη μνήμη συζύγου της	Παναγιώτου Αλίκη.....	5
Νέλλας Βασίλειος	Πανόπουλος Αλεξ. - Γώγου Ευθυμία	100
Σακελλάρη Ελένη	Νέλλα Αγαία	20
Χαντζή Χρυσούλα και Ντίνα	Αναγνωστοπούλου Βιργινία	20
στη μνήμη Γκινέλη Βασιλείου	Νέλλας Βασίλειος του Ευαγ.	20
για τα δέκα χρόνια από το θάνατό του	στη μνήμη του πατέρα του	20
Κυριακάκη-Σπυροπούλου Ειρήνη	Παπανικολάου Γεώργιος	20
Ο Δήμαρχος Μακρακώμης Κρητικός Κώστας	Σακελλάρη Αμαλία	10
Ρίζου Ουρανία προσφορά στο Σύλλογο	Γιαννέλης Λάμπρος.....	50
Σακελλάρη-Σκλήκα Ματίνα	Παπακώστας Απόστολος Αντ.....	50
Σακελλάρη-Μαλγαρινού Μαρία.....	Κορδολιάκου-Νέλλα Αμαλία	50
Παννέλης Ηλίας	Στρωματιάς Σεραφείμ Ευαγ.	20
Φούρκας Ηλίας	Στρωματιάς Θεοφάνης	20
Νέλλας Ηλίας	Στρωματιάς Ευάγγελος.....	50
Μπούκας Κων/νος Γεωργίου	Παπαγιάννης Δημήτριος	10

Είναι όμορφο και ελπιδοφόρο το να συμμετέχουν σε αγώνα δρόμου νήπια! Δύο αγγελουδάκια κατάφεραν να τερματίσουν: Η Νάστου και ο Ρίζος. Άντε και στους Ολυμπιακούς της Κίνας...

Μερικά από τα μικρά παιδιά που πήραν μέρος
στο ΜΙΚΡΟ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ.
ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ ΤΟΥ «ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ»

1η Ομάδα 1ος Ρίζος Δημήτρης 2η Τσαούση Δανάη 3ος Ρίζος Θωμάς	3η Ομάδα 1ος Τσιώλης Γιώργος 2ος Κοντοκώστας Ιωάννης 3ος Τσαούσης Ιάσωνας
2η Ομάδα 1ος Κοντοκώστας Ευάγγελος 2ος Πισσώνης Πέτρος 3ος Νέλλας Σταύρος	4η Ομάδα 1η Παπασπάλη Ιφιγένεια 2η Νάστου Στέλλα 3η Πισσώνη Ευαγγελία

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2007
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΟΥ

Ψήφισαν 178 + 1 (δικαστικός αντιπρόσωπος)		Σταυροδοσία	
		Ν.Δ.	
		Αρkitσαίος Δημ.	12
		Γιαννόπουλος Αθαν.	51
		Καλλιώρας Ηλ.	25
		Σταϊκούρας Χρ.	47
		Σταυρογιάννης Νικ.	17
		Καραγιαννόπουλος Θαλής	0
		Μακρή Ελένη	5
		ΠΑ.ΣΟ.Κ.	
		Αντωνίου Τόνια	27
		Θεοδώρου Ιωαν.	3
		Μπακάκου Άννα	5
		Στάϊκος Θωμάς	8
		Τσουροπλής Αθαν.	9
		Τσώνης Νικ.	7
		Φιλίππου Γεωργ.	1
ΕΛΑΒΑΝ			
ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	97		
ΠΑ.ΣΟ.Κ.	40		
Κ.Κ.Ε.	29		
ΣΥ.ΡΙΖ.Α.	2		
ΛΑ.Ο.Σ.	3		
ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ	4		
ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΟΥ	1		
Άκυρα	3		

“Πάντα Βρέχει” Ευρυτανίας

Ορισμός του καταρράκτη είναι πολύ φτωχός για να περιγράψει το φαντασμαγορικό θέαμα που διεγείρει τις αισθήσεις. Το βουητό του νερού ακούγεται από μακριά, πολύ πριν αντικρίσεις τον καταρράκτη.

Οι μυρωδιές όσο πλησιάζεις είναι πιο έντονες, τα πλατάνια και οι ιτιές δηλώνουν την παρουσία τους πρώτα με τη χαρακτηριστική μυρωδιά τους και μετά με την εικόνα τους, ώσπου σε μια στροφή του χαμένου μονοπατιού, στο παραποτάμιο δάσος, αποκαλύπτεται μπρος στα έκθαμβα μάτια σου το υπέροχο σκηνικό.

Ένα υγρό διάφανο πέπλο κατακρημνίζεται από μεγάλο ύψος σχηματίζοντας μια μικρή λιμνούλα στη βάση του.

Χιλιάδες σταγονίδια νερού μεταμορφωμένα σε διαμάντια από τις αχτίδες του ήλιου, αιωρούνται στην ατμόσφαιρα σκορπίζοντας τη δροσιά τους, πριν συνεχίσουν το ταξίδι τους στη ροή του ποταμού προς τη θάλασσα. Υδροχαρή δένδρα και φυτά σε μια οργιώδη συμφωνία τυλίγουν από παντού τα νερά. Νεροκότσυφες και σουσουράδες βουτούν τα κεφαλάκια τους στη λιμνούλα και τινάζουν τα φτερά τους ευχαριστημένα.

Μπλε, πράσινες και διάφανες λιβελούλες χορεύουν ξετρελαμένες.

Τέτοιους τόπους διάλεξαν οι νύμφες και οι νεράιδες για κατοικία και παραφύλαγαν τον κάθε ανυποψίαστο για να του κλέψουν τη μιλιά, με την ομορφιά και τους ωραίους χορούς τους. Δύσβατα και δυσπρόσιτα είναι συνήθως τα μέρη που φιλοξενούν καταρράκτες. Καλά κρυμμένοι ανάμεσα σε χαράδρες και φαράγγια ορεινών όγκων, γίνονται αντιληπτοί από το δυνατό θόρυβο που κάνουν τα άγρια νερά καθώς πέφτουν με ορμή από ψηλά.

Είναι μια έκρηξη δύναμης και ζωής της φύσης, ένα γεωμορφολογικό φαινόμενο της φυσικής γεωγραφίας, που σχηματίζεται όταν η κοίτη του ποταμού συναντάει μια απότομη υψομετρική διαφορά. Αυτό είναι φυσική κατάληξη στην περίπτωση που υπάρχουν δύο στρώσεις από πετρώματα, ένα σκληρό πάνω από ένα μαλακό. Τα νερά καθώς κυλούν διαβρώνουν πρώτα το μαλακό πέτρωμα σχηματίζοντας μια ανώμαλη κατωφέρεια πάνω από την οποία δημιουργείται η υδατόπτωση.

Υδατόπτωση δημιουργείται κι όταν υπάρχει ασυνέχεια στη γήινη επιφάνεια από γεωλογικά ρήγματα. Εντυπωσιακό θέαμα παρουσιάζουν οι καταρράκτες σε κοιλάδες με παγετώνες αιώνιους, όπως στις Άλπεις. Η λειψυδρία των τελευταίων χρόνων, που οφείλεται και στην καταστροφή των δασών, θα είναι το τέλος για τους υδροχαρείς παράδεισους; «Τα πάντα ρει και ουδέν μένει;»

Δεν είναι ένας, δεν είναι δύο, ολόκληρη περιοχή όπου οι καταρράκτες πρωταγωνιστούν αναμφισβήτητα και δημιουργούν ένα τοπίο εξωτικό. Νερά τρέχουν από παντού με ξεχωριστούς ήχους και φτιάχνουν μια συγχορδία οργάνων. Οι γνώστες δεν φείδονται χρόνου και κόπου για να πάρουν ένα αναζωογονητικό μπάνιο στα στοιχειωμένα από τις νεράιδες υγρά φαντάσματα. Στα έγκατα της Ευρυτανίας, κάτω από τον ορεινό όγκο της Καλιακούδας, ο Κρικελλοπόταμος ζωγραφίζει.